XVII. évfolyam 16. szám. Ára: 1 forint 1961. április 20

Pusztai Pál rajza

— És mondd, Iván, semmi bajod nem esett?
— Semmi az égvilágon, Joe.
— Érdekes, nekem megfájdult a fejem...

Mért eszik az apu?

Mai riportunkban azokról szeretnénk írni, akiket az élet az új, veszedelmes népbetegség, az étel karjaiba kergetett. Fiatalemberekről, családapákról, akik boldogan, gondtalanul élhetnének, ha nem pusztítaná bennük a szenvedély, az evés, az étel mámora.

*

Megrázó kép fogadja a látogatót a Külső Korom utca 4., II. emelet 5. alatti lakásban. Itt lakik családjával Stöpp G. Lajos, akit a lakóbizottság és a Tanács javaslatára, immár másodszor küldtek étel-elvonókúrára. Sivár otthon fogadja a látogatót, csak a legszükségesebb holmik, néhány ágy, asztal, szék, nem is hinné az ember, hogy évekkel ezelőtt még goblenek lógtak a falon, hátvakaró állt a fürdőszobában, és az esernyőtartóban számtalan ernyő és sétapálca pihent. De hol vannak már ezek a luxuscikkek? Mindent elvitt az átkozott étel. És a valaha pufók csecsemők – a kis Stöpp ivadékok – most cingáran üldögélnek a sarokban, nincsen önfeledt gyermekkacaj, csak azt kérdezgetik fásultan: – Miért eszik az apu?

Igen, Stöpp G. Lajos, az egykori megbízható, derék páncélszekrényszállító megváltozott, az étel megrögzött rabja lett. Kisírt szemű asszony, a feleség, így mesél erről.

– Talán két éve kezdődött – mondja a visszaemlékezés élményétől megborzadva. – Először csak egy zónapörköltre tért be egy ételboltba. Akkoriban nem is bántam, gondoltam, hadd egyen csak, nem árt a férfiembernek egy-egy falat a nehéz munka után, meg aztán jólesik diskurálni a komákkal, ha étel áll az ember előtt. Aztán egy nap hiába vártam haza. Fizetésnap volt!

Kis szünetet tart, zsebkendőbe törli könnyeit, majd folytatja.

– Keresésére indultam, hát bizony a legpiszkosabb kifőzésben találtam rá, amint öntötte magába a sajtos makarónit. Könyörögtem, kérleltem, ne egye le magát a sárga földig, gondoljon a családjára is, magammal vittem a kislányunkat, ő is kérlelte: apuka, ne egyél már annyit, gyere inkább a talponállóba, igyál egy nagyfröccsöt, sosem iszol egy rendeset, inkább csak eszel, eszel... De hát beszélhetett neki az ember. Csak ránk nézett a pörköltlében úszó szemével, és máris murizott.

– De a Lukullusát neki! – ordította. – Ne szekáljatok, mert rátok borítom ezt a tál mákosnudlit, a sok kákabelűjét neki!

Csöndesen egy fényképre pillantok, amely a hajdan sudár, egészséges Stöppöt mutatja, nem látni rajta az étel romboló hatását. Bejön egy szomszédnő, hallja, miről esik a szó, ő is példálózik.

– Hát igen – mondja –, a cimboráknak nehéz ellenállni. Pedig mindig szerényen kezdik: az egyik fizet egy rund hagymás rostélyost, aztán erre a másik sem akar lemaradni, rendel egy rund székelygulyást, a vége mindig az à la carte. Végigeszik az étlapot!

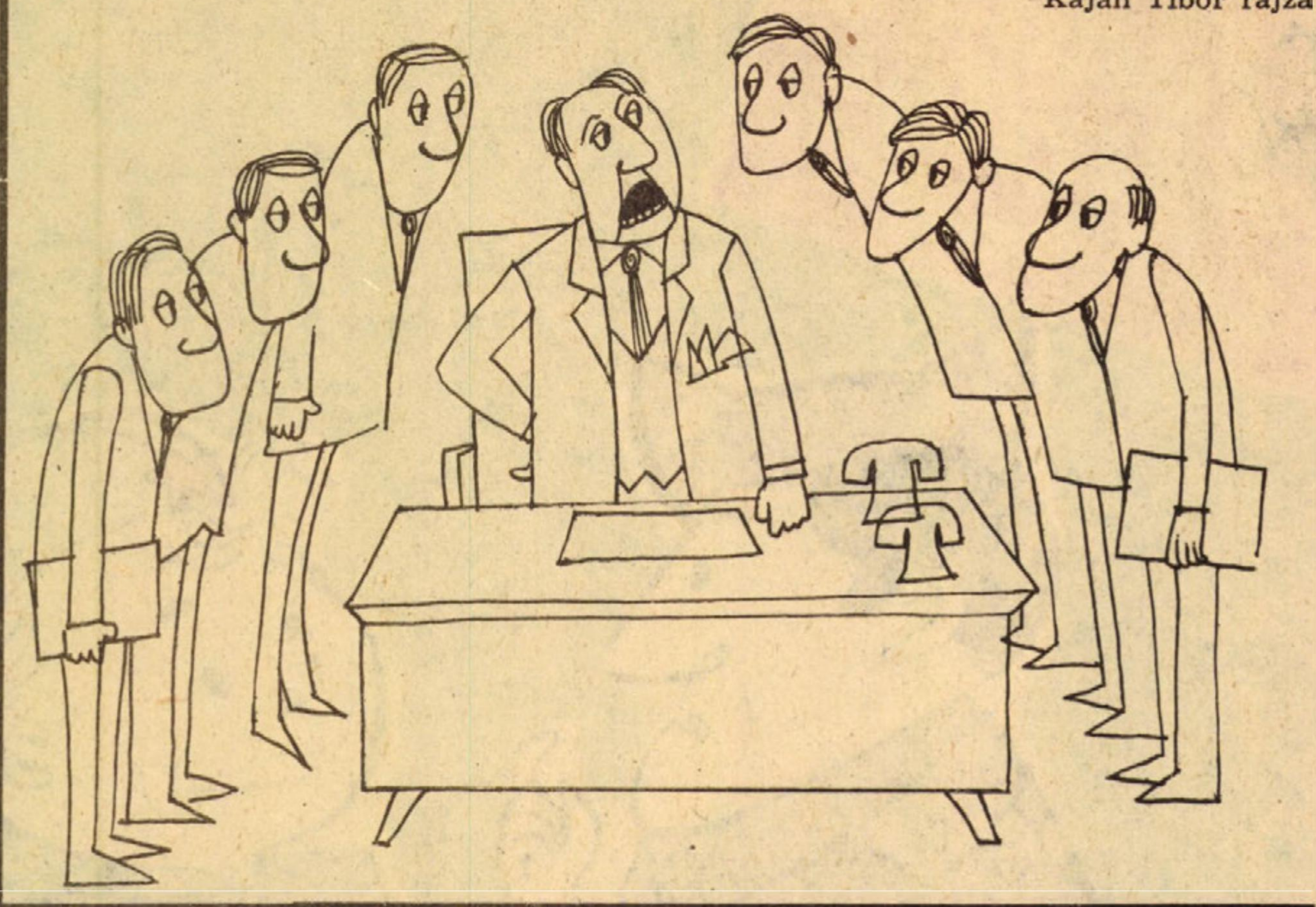
– Az én uram is így kezdte. Meghívta a csoportvezetőjét munka után egy rablóhúsra, aztán fizetett neki egy kolozsvári töltöttkáposztát... – nem is folytatja, mindenki vádlóan sír: a gyerekek, a szomszédnő, a hiányzó goblenek, az elhagyott esernyőtartó.

De még nincsen késő! Ha a társadalom összefog a szerencsétlenek érdekében, ha a Tanács megszünteti a káros vendéglőket, kifőzéseket, kávéméréseket, vagy legalábbis mindenütt bevezetik a kötelező italfogyasztást is, akkor még nem késő! És Stöppékhez is bekopog még a napfény, a kekszek, kétszersültek aranykora, a boldogság. Stöpp G. Lajos nevét így nem írjuk ki, maradjon a G. egyelőre titok. Reménykedünk. Meg lehet még őt menteni a társadalom számára...

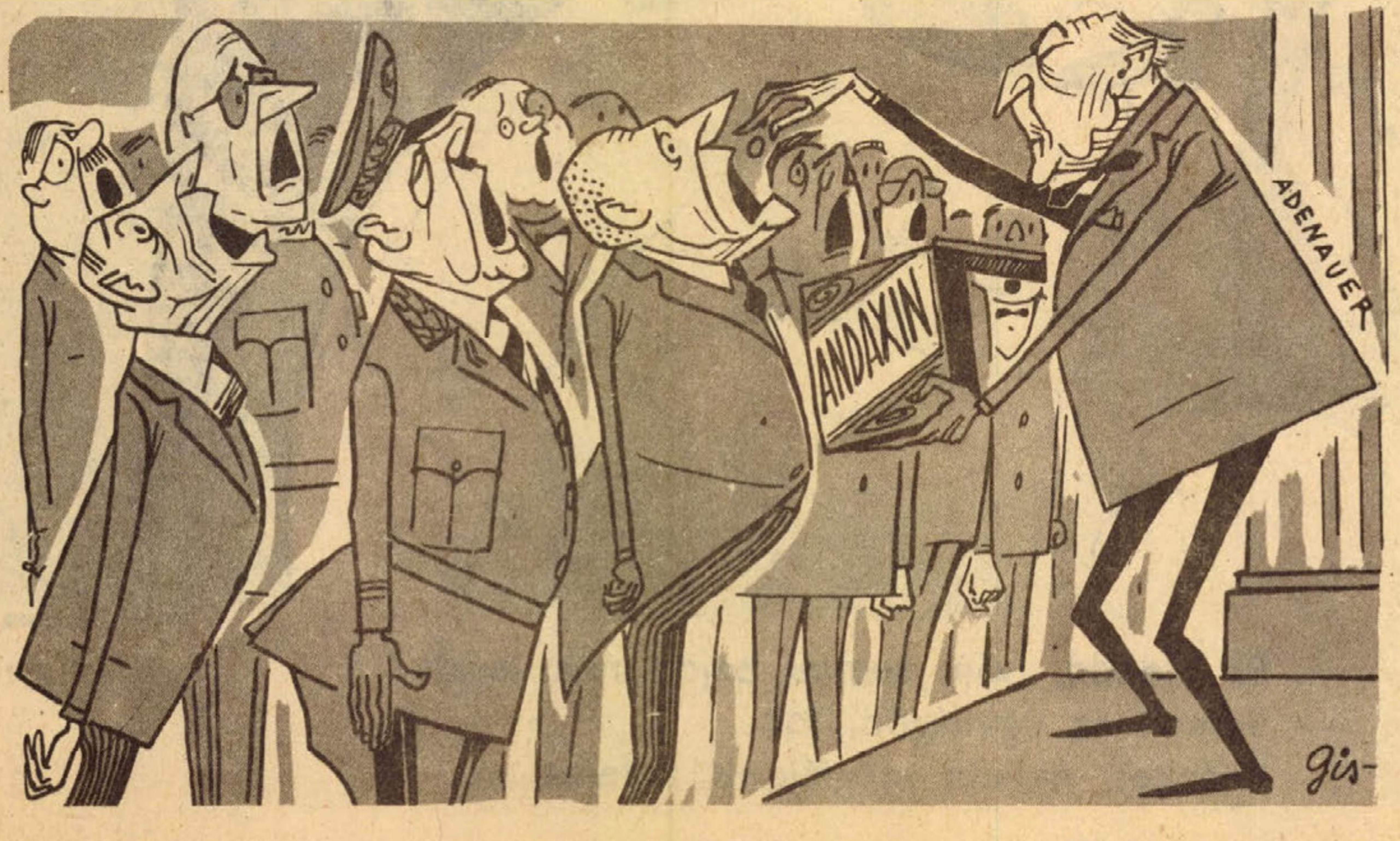
Tardos Péter

A főnök megbeszélést folytat legkedvesebb munkatársaival

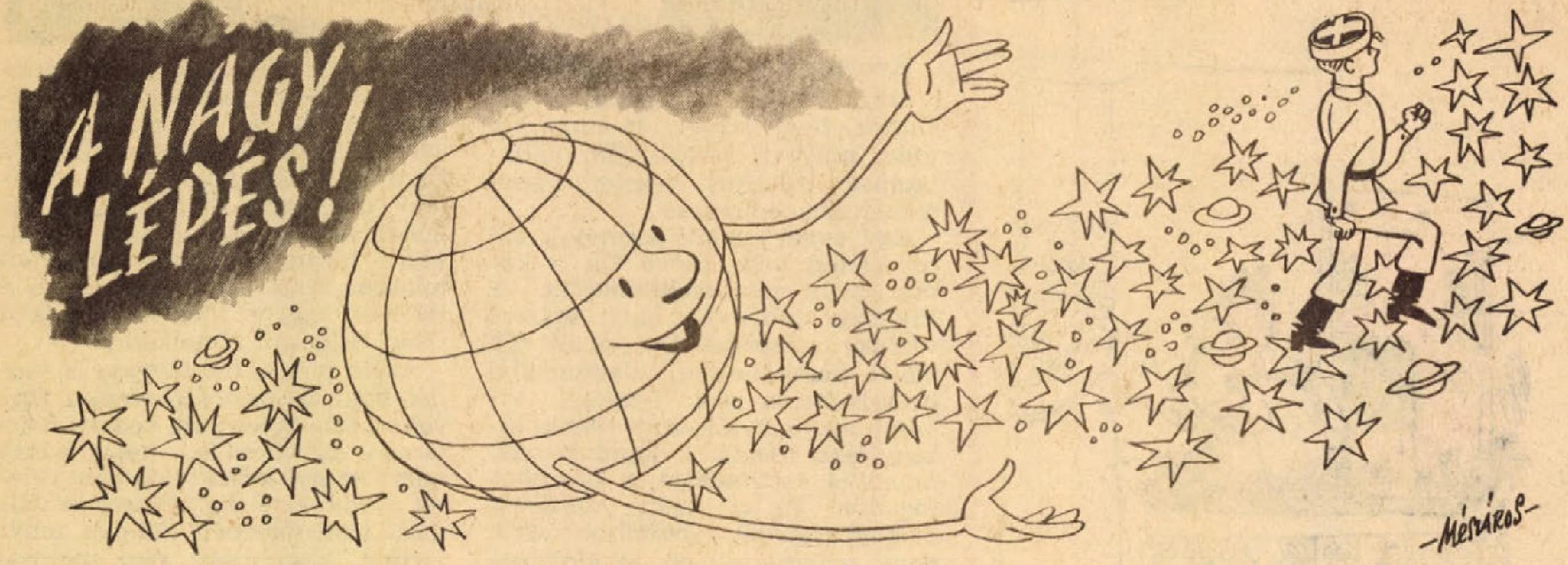
Kaján Tibor rajza

Megkezdődött az Eichmann-per

Szegő Gizi rajza

Lapzártáig sikerült a következő nyilatkozatokat összegyűjtenünk Gagarin őrnagy űrrepüléséről:

Verne Gyula: Megírom Gagarin őrnagy életrajzát „Utazás a Föld körül 89 perc alatt" címmel.

II. József császár: Kalapot emelek Gagarin őrnagy teljesítménye előtt.

Kolumbus Kristóf: Nincs új a nap alatt. Gagarin is csak azt kiálthatta, hogy „Föld!".

Nagy Sándor: Sejtettem én, hogy marad még meghódítani való terület!

Démoszthenész: Nem találok szavakat...

Ikarosz: Ha viasz helyett nekem is fékező rakétáim lettek volna, könnyebben vissza tudtam volna érni a földre!

Hannibal: Tudtam, hogy előbb-utóbb kitalálnak egy olyan járművet, amely még az elefántnál is nehezebb és gyorsabb.

Clausewitz: Az űrutazás a villamosozás folytatása, más eszközökkel.

Bjelka: Örülök, hogy egyre többen vagyunk űrutasok...

Héraklész: Ilyen nehéz feladatot szerencsére nem kaptam.

Ismeretlen író: Én sokkal nehezebben viselem el a súlytalanság állapotát.

Ney marsall: Szeretném, ha Gagarin őrnaggyá léptetnének elő.

Archimedes: Minden űrbe mártott test a súlyából annyit veszt, amennyi csak van neki.

Dárius: Megfizethetetlen élmény!

Valentyina (a férjéhez): Hol voltál ilyen sokáig?

Jelena: Apu, mit hoztál?

F. L.

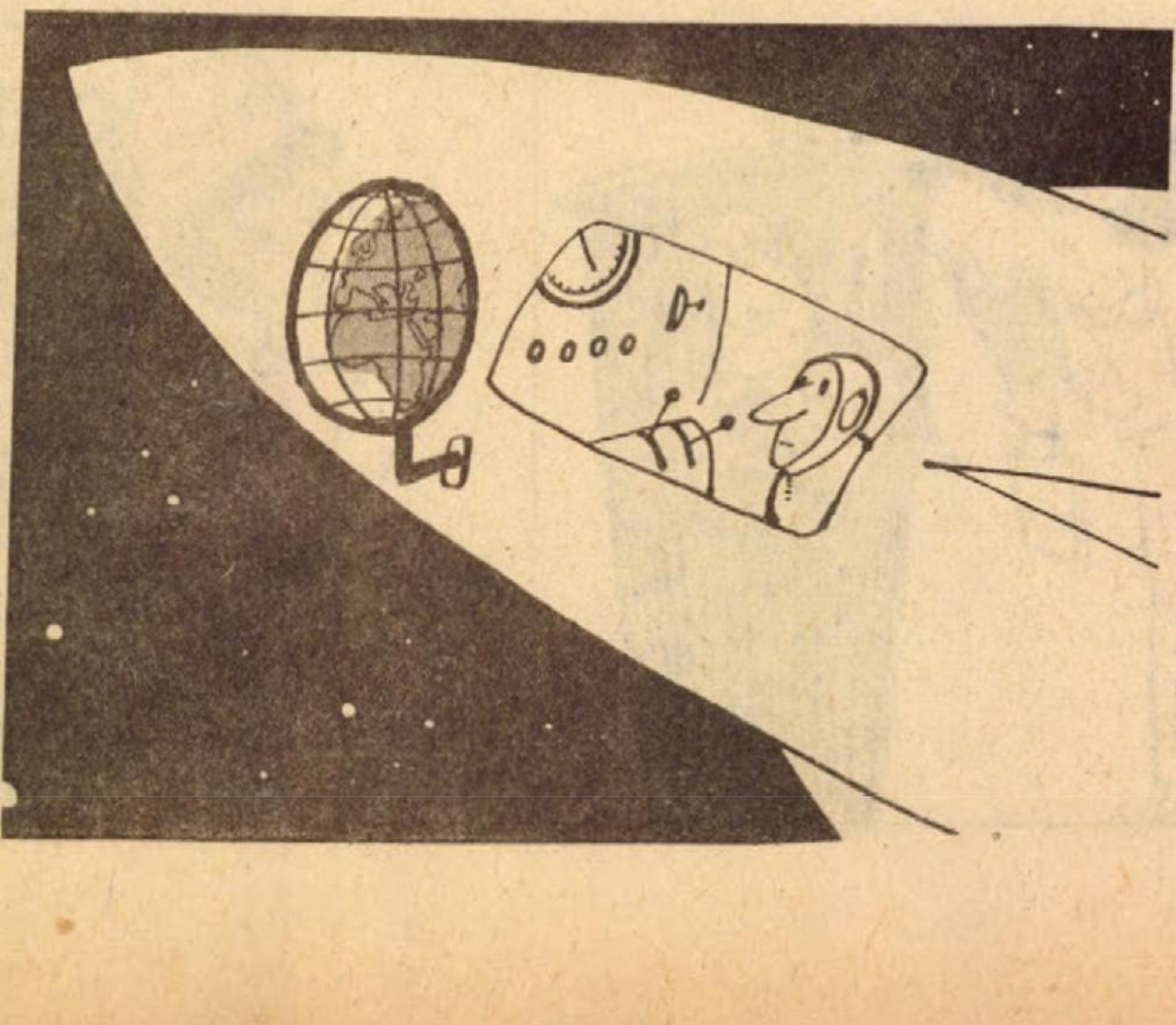

Nem is olyan váratlan látogató

– Látja ezt, öregúr?! Így jutunk a csillagokig!

Visszapillantó tükör

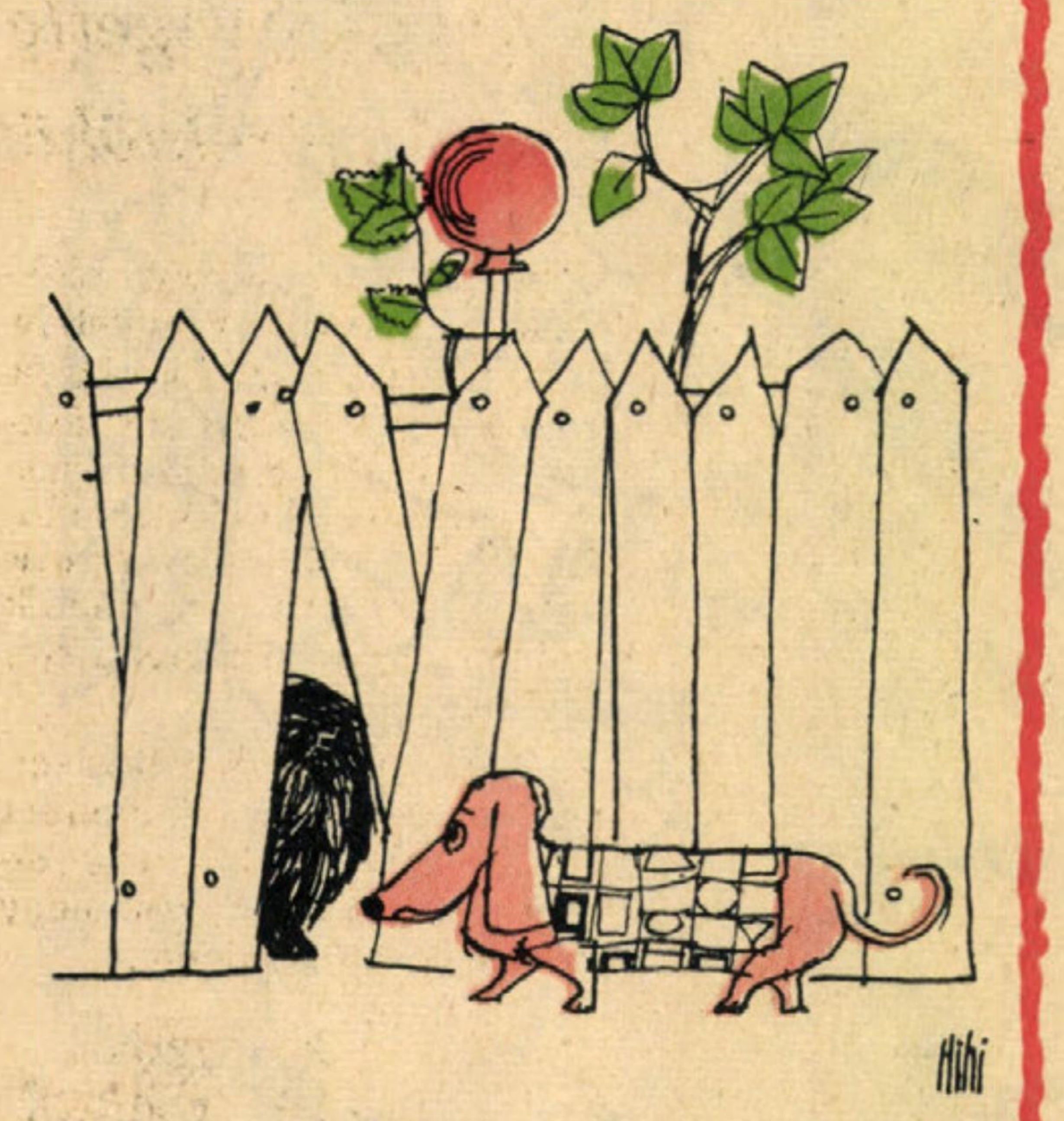
Nyugdíjban

Pusztai Pál rajza

Szegény Puli

Hegedűs István rajza

– Nem merek kimenni. Adóhátralékom van...

LEVÉL az összeférhetetlen embertől

Kedves Kartársnő!

Megkísérlem megmagyarázni Önnek, hogy tíz évi jó munkája után, miért is tartják Önt vállalatának illetékes vezetői összeférhetetlen embernek.

Egy évvel ezelőtt termelési értekezleten tette szóvá Ön a kapun belüli munkanélküliséget. A kilences műhelyt rögtön átszervezték: elsősorban Ön került egy másik munkahelyre, alacsonyabb beosztásba, a régi fizetését viszont meghagyták, ami élénk bizonyítéka annak a jóindulatnak, amellyel művezetője a bírálatot fogadta. Ha ez nem szolgálna megnyugtatásul, gondoljon arra, hogy művezetője ez alkalommal atyai hangon így szólt Önhöz: „Legjobb lenne Ilonka, ha kilépne tőlünk, mert úgy látszik, nem tud elég diplomatikus lenni és nem tud helyezkedni."

Ön semmibe vette derék művezetője jóindulatát és atyai hangját! Legközelebb már azt kifogásolta, hogy három csoportvezető ebéd után, munkaidő alatt, rablóultit játszik a műhelyirodán, következésképpen a csoportvezetők rendszeresen elmulasztják a betanított munkások ellenőrzését és irányítását. Ezért is több a selejt a kelleténél — hangsúlyozta Ön — amiben mindenki egyetértett, csak az ultipartnerek háborodtak fel, és nem győzték híresztelni, hogy Ön összeférhetetlen, mindenbe beleüti az orrát, és baj volt Önnel már a kilences műhelyben is. És mivel — mint mondottam már — rajtuk kívül mindenki egyetértett Önnel — miként ez gyakran megesik —, egyetlen ember sem akadt, aki a három csoportvezetőre ráolvasta volna az ultizást. Alaptalan állításáért áthelyezték Önt egy másik üzemrészbe, az eddiginél alacsonyabb beosztásba, de most már kevesebb fizetéssel.

Még ebből sem tanult Ön eleget, kedves Kartársnő! Amikor megtudta, hogy Rozbauer művezető behozta a vállalathoz a rokonait Pomázról, és magasabb fizetési kategóriába sorolta őket, mint a már begyakorolt régi munkásokat — rögvest kipakolta értesüléseit és a bérlistából kiírt adatokkal bizonyította állítását. Nem telt el két hónap, „átszervezték" Önt egyik fióktelepükre, lakóhelyétől másfél órányi távolságra, bizonyára abból a megfontolásból, hogy a villamoson és a HÉV-en legyen elegendő ideje a világ dolgairól elmélkedni.

Azóta már a fióktelepen is tudják, hogy Ön összeférhetetlen. Úgy vélem, felesleges volt, kedves Kartársnő, szóvátennie, hogy: vajon miért kellett a fióktelep könyvelését átszervezni, ha ott semmi változás nem történt?! Illetve annyi történt, hogy négy régi munkaerő ment el a könyvelésből, és helyükbe négy új munkaerő jött, s ez utóbbiak között van Berecz Vilmácska is, aki tizennyolc éves, ultramodern haladó démon, s egyelőre fogalma sincs az utókal-

kulációról, amire beosztották, de majd ezt is megtanulja. Viszont, hogy az egyensúly fel ne boruljon, az eddigi utókalkulátort, Barta Lajosnét hivatalsegédi beosztásba helyezték népgazdasági érdekből, mert ő évek óta kitűnően végezte az utókalkulációt, és így feltehető, hogy mint hivatalsegéd is megállja a helyét.

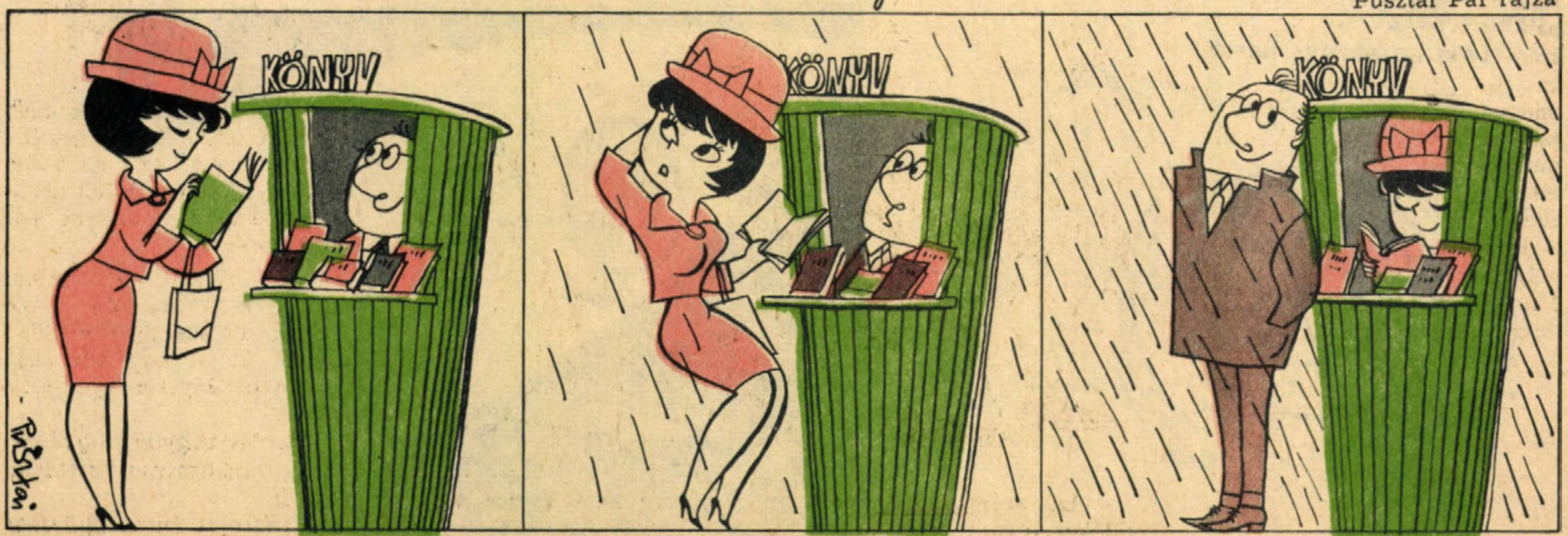
Remélem, kedves Kartársnő, mindezek után belátja, hogy összeférhetetlen természettel áldotta meg a sors. Örüljön, hogy nem mondtak fel Önnek! Erre most már nemcsak a művezetője figyelmeztette, hanem az osztályvezetője is, sőt még az igazgatója is...

Az ő szavuk pedig szent és sérthetetlen. Legalább is az Ön vállalatánál, kedves Kartársnő...

Földes György

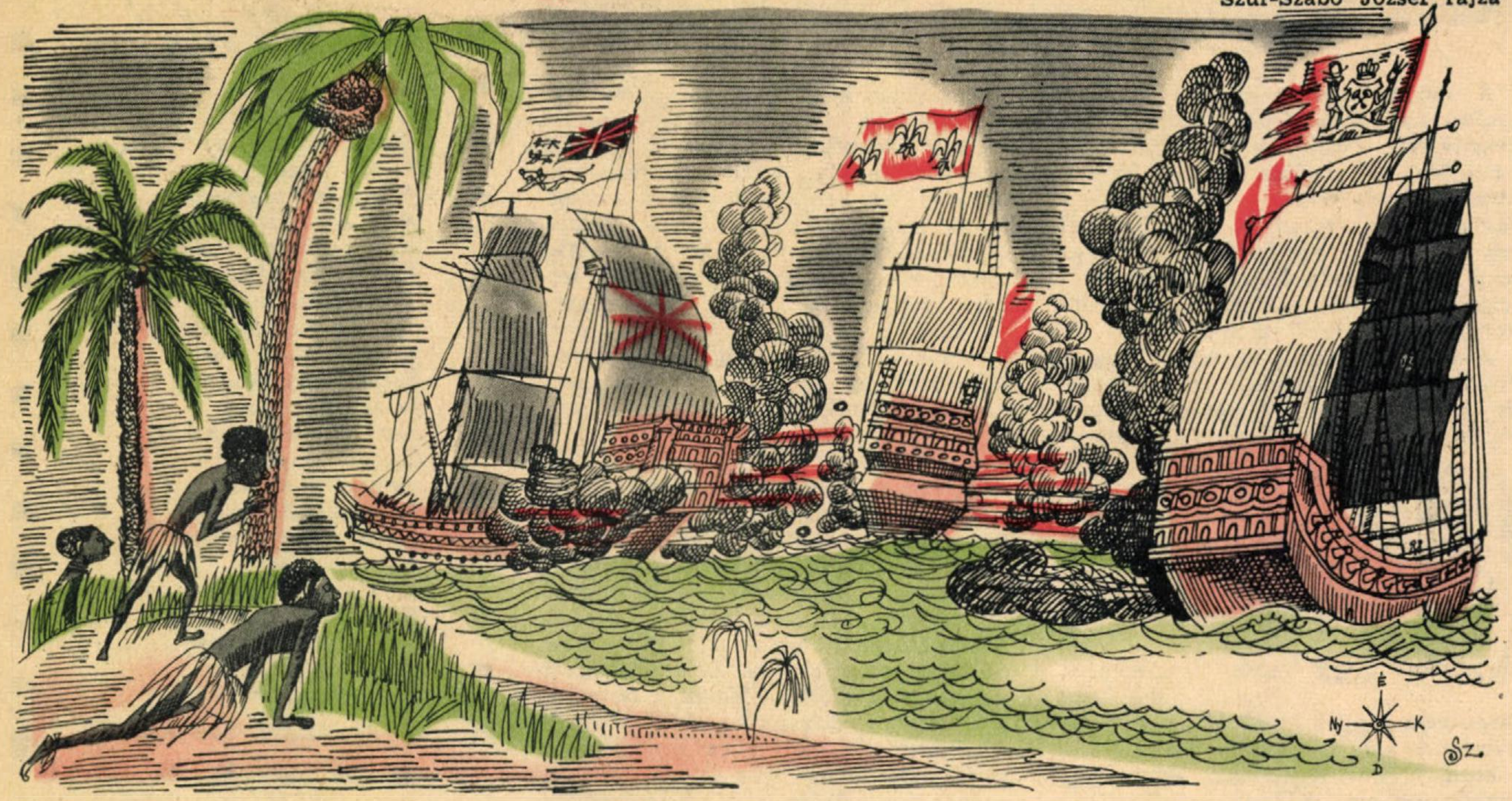
Jucika böngészik

Pusztai Pál rajza

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

– Öt perc múlva kiderül, hogy milyen gyarmat lesz belőlünk...

Pesti tudósítónktól

Régen látott fiatal barátom ünnepélyes arccal újságolta, hogy tegnap ünnepelték kisfia első születésnapját.

– Neked már egyéves kisfiad van? – kérdeztem meglepetve.

Rázta a fejét:

– Még nincs egyéves. Tegnap született.

Ebből jöttem rá, hogy az ember tulajdonképpen az első születésnapján születik.

*

Napóleon császártól kaptam a minap levelet. Elpanaszolta, hogy hibásan írják nálunk a nevét, hosszú ó-val, s ebben bourbonista tendenciát lát. A helyes írásmód Napoléon, elvégre ő, ha jól emlékszik, a franciák császára volt. Hozzá van szokva az apró piszkálódásokhoz, az undok Sir Hudson Lowe következetesen Buonaparte tábornoknak nevezte, de hogy mit vétett a magyaroknak, azt nem tudja.

Hasonlóképpen panaszkodott még Akhilleusz, Arisztotelész és Kasztór is, hogy döntsék el végre, hogyan kell írni a nevüket.

(f—i)

Talány

Schwott Lajos rajza

– Vajon hová lett a függöny fele?
– Fogalmam sincs róla!

Idejében kell elkezdeni

Szegő Gizi rajza

– Ezt azért kapod, mert tíz év múlva nem akarsz majd vidékre menni orvosnak!

Aki megfenyegette a miniszterelnököt

A Hazafias Népfront 1960. évi kongresszusa tiszteletére rendezett parlamenti fogadáson dr. Münnich Ferencet gyakran vette körül sűrű csoportosulás. A Fejér megyei küldöttek szóbahozták Seregélyest, amelynek lakói ismét szívesen látnák körükben a miniszterelnököt, földijüket.

– Nem az én érdemem, hogy ott születtem – mondta nekik. – Abban viszont a földijeimnek is részük van, hogy szeretek közöttük lenni.

A beszélgetés során Münnich elvtárs felelevenítette néhány seregélyesi emlékét. És különösen kedves szavakkal említette hajdani dadáját, aki már kilencven éves.

– Egy alkalommal, amikor lent jártam – mesélte –, azt üzente a dadám: ha nem keresem fel őt is, úgy elfenekel, mint jó néhányszor gyerekkoromban...

– Azóta nagyon vigyázok, nehogy elmulasszam meglátogatni őt.

Szenes Imre gyűjtése

Fekete és stampedli

(Igaz történet)

A római egyetem magyar születésű professzora Tudományos Akadémiánk meghívására vendégként érkezett haza. Ittlétének első napján – megelőzve a hivatalos banketteket – intim baráti társaság fogadta, vacsora és pohár bor mellett idézve fel a régi emlékeket, az egyetemi évek maradandó apróságait, és eljátszva az ilyenkor szokásos társasjátékot, „kiből mi lett?” címmel.

A budai vendéglő záróráját azonban éjfélben állapították meg az illetékesek, és így a felkerekedő társaság az együttlét folytatására alkalmas másik helyiséget

keresett. A forgalmas, bár nem túlságosan előkelő hídfői étterem kerülve útjukba, fekete mellett ülték körül az egyetlen üres asztalt, műtörténészek, régészek, kandidátusok, egykori diákok, általában nem nagyon járatosak a pesti éjszakában. Az este kellemét – csattanóul – fokozni kívánva úgy vélték, helyes meginniuk még egy „féldecit” is.

Az idevonatkozó tárgyalások nem tartottak sokáig. A kért „cseresznye” kifogytán, az együttes a felajánlott barack és szilva közül utóbbi mellett foglalt állást. A pincér az óhajt tudomásul véve, eltávozott.

Azonban váratlanul üres kézzel tért vissza. Illedelmesen megállt a társaság előtt, és közölte a „vezetőség” döntését, mely szerint alkoholt nem szolgálhat fel a számukra.

*

A kétórás zárórái ekkor még háromnegyed órányi idő volt. Ez az idő fokozott és szétágazó diplomáciai tevékenység jegyében telt el. A vendég rövid tájékoztatást kapott az italboltok túltengő szerepéről a közelmúltban és a terjedő huliganizmusról, mint amik azt a helyes intézkedést indokolják, hogy részegeknek ne legyen szabad szeszesitalt kiszolgáltatni. A társaság tudomásul vette az üzletvezetőnő közlését, hogy az ő joga annak megállapítása, kit tart részegnek, kit nem. Felmerült a feketék kifizetésének, és a helyiség elhagyásának az ötlete. Viszont felmerült a presztízs megóvásának igénye is.

A kerületi kapitányság telefonon meghívott kiküldöttje megérkezésekor persze békésen üldögélő, és a helyzet humorát ízlelgető társaságot talált a vendéglőben. Nem is esett nehezére igazságot szolgáltatnia, minek következtében – közben elmúlt az idő, mindez már zárórа után történt – sorra került az ominózus féldecik felszolgálása. Ezek elfogyasztása – immár a rendőrség védelme alatt – nem sok időt vett igénybe, és a társaság félhárom tájban, az utcán portyázó taxik igénybevételével, otthonába tért.

*

A történetet lezáró fejezetben fény derült az előzményekre is. A társaság elleni koronatanú a vendéglő pincérnője volt, aki azt sérelmezte – deliriumos jelenségnek tartva –, hogy a vendég háromszor is „signorina” megszólítással fordult hozzá, ahelyett, hogy – mint illő – kartársnőnek nevezte volna. Ez a momentum valóban már előbb is feltűnt a társaságnak, csakhogy egyszerű neveletlenségnek tekintették azt, hogy a pincérnő háromszori megszólításra sem reagált. Maga a vendég sem tulajdonított ennek nagy fontosságot, megvilágítván barátai előtt, hogy Róma is inkább a sixtusi kápolnáról és a Colosseumról nevezetes, semmint pincérei udvariasságáról.

Most azonban rajta volt a csodálkozás sora. Nehezen tudta ugyanis megérteni, hogy mennyiben kartársa a római egyetem professzorának a budapesti vendéglő pincérnője? És hogy miért kerül ittasság gyanújába, ha megfeledkezik erről? Azonban minden újdonság iránt fogékony lévén, szívesen jegyezte fel emlékei közé ezt a jelenséget is, új és kedves színfoltként, amit ifjúságának szeretett városában tapasztalt. Megjegyezve, hogy voltaképpen ez az eljárás az alkoholizmus elleni küzdelem helyes formája: az ittasoknak lehet alkoholt adni, hiszen azoknak már úgyis mindegy. Viszont a józanokat, akiken még lehet segíteni, kell ettől megóvnunk, megtartva őket a szellemre jótékony hatású feketekávé mellett.

M. B.

Portré

Bár karrier után
Ő sohasem futott,
S nem nyomták az ügyét,
Magas polcra jutott.
Mégse lett nagyképű,
Nem néz „felsőbb szemmel”,
Nem szakadt el tőlünk,
Egyszerűen : Ember.
Jótulajdonsága
Maradt még egy özön,
Hogyha rákószönök,
Szépen visszaköszön.
Nyájassága igaz,
Nem mesterkélt, hamis,
Egyszerű, szívbéli
Jóbarát Ő ma is.
Bár magasban trónol,
Én meg lent a mélybe,
A dicsőség soha
Nem szállt a fejébe.
Nem kíván hajlongást,
Hétrét görnyedt testtel,
Derék ember ez a
Tetőfedőmester !

Galambos Szilveszter

Még jó, hogy csak kanalakat árul

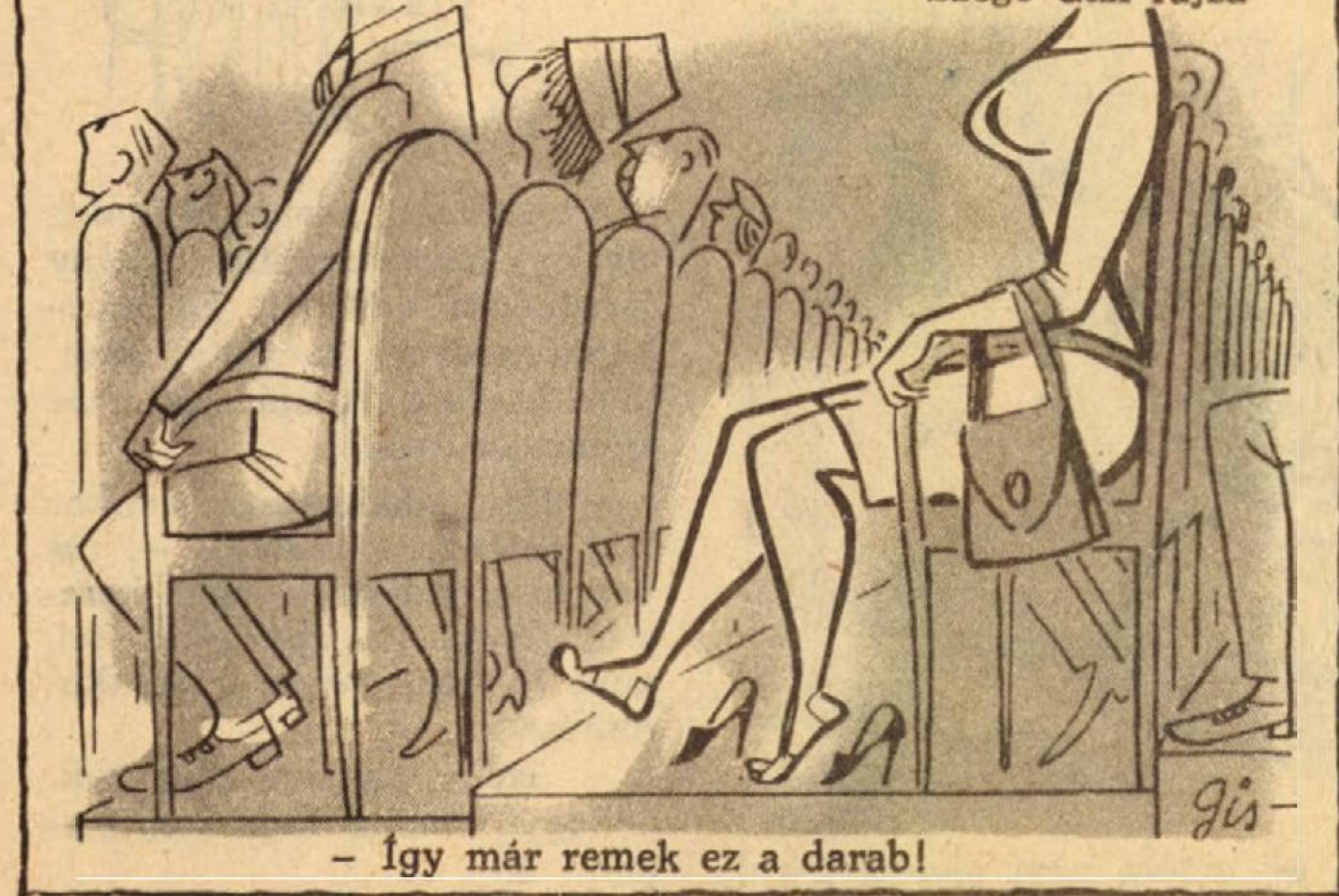
A Nürnbergben megjelenő „Übersee Post” című exportreklám folyóirat milliónyi hirdetése között meghökkenten olvastunk egyet, meghpedig azt, amelyet A d o l f H i t t l e r, Niefern/Baden-i ékszer és fémárucikk kereskedő tett közzé, aki príma áruira hívja fel nagyérdemű vevőinek figyelmét. Íme a hirdetés lekicsinyített másolata:

Úgy látszik, Niefernben jó csengése, hitele van az üzlettulajdonos nevének. Az az egy „t” betű ugyan mit számít!

Műélvezet

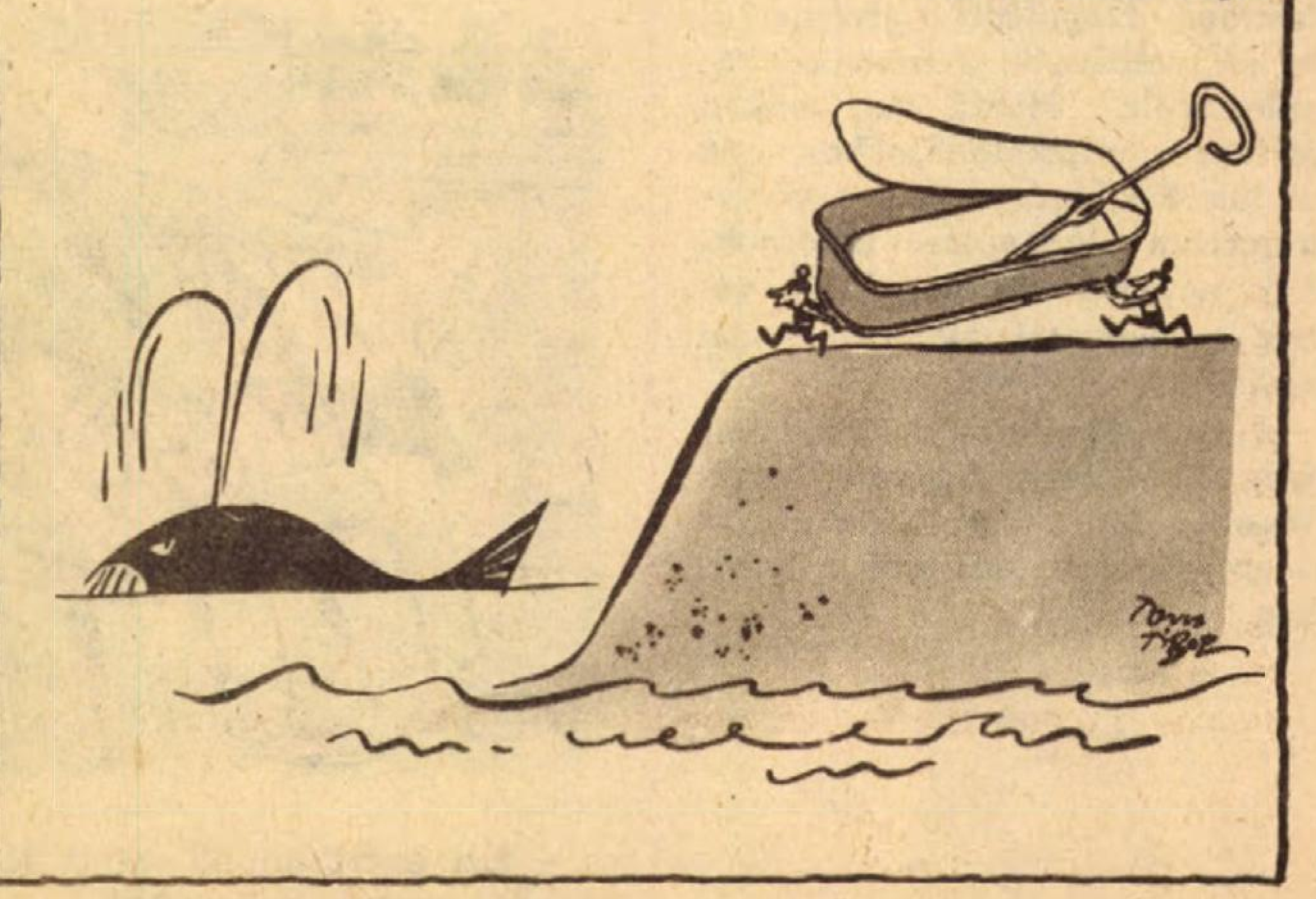
Szegő Gizi rajza

– Így már remek ez a darab!

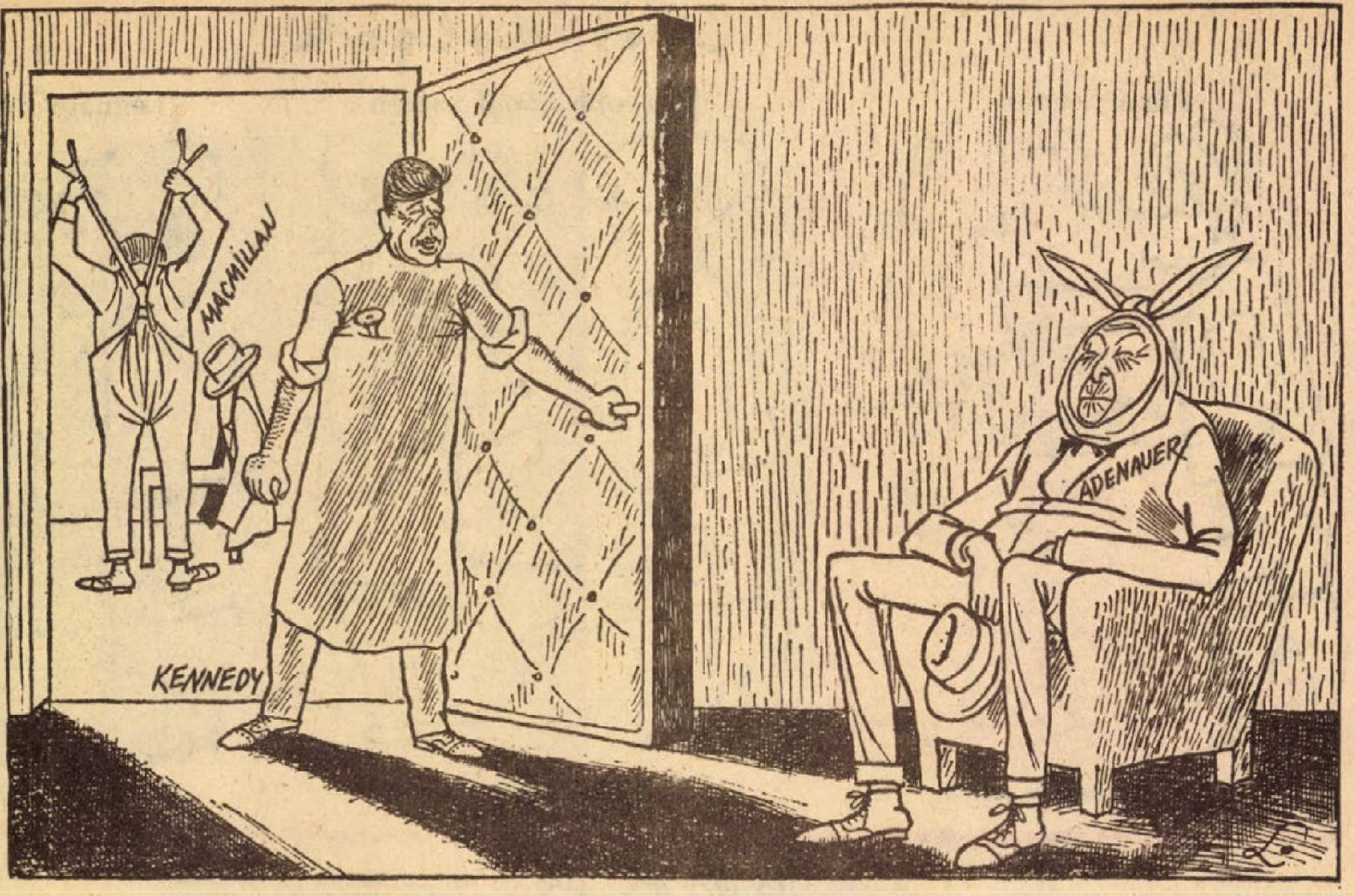
Gondos előkészületek

Tonez Tibor rajza

Rendelés Washingtonban

(Lang karikatúrája a Süddeutsche Zeitungból)

– No, öregem, mi a panasz?

VÁLASZ HEGEDÜS GÉZÁNAK

Kedves Gézám!

Lázas érdeklődéssel olvastam az Élet és Irodalomban előadásodat, melyet a szatirikus prózánk mai helyzetéről rendezett írószövetségi vitán mondottál el. Már a bevezető elméleti rész lenyűgözött. Megtudtam belőle ugyanis, hogy ha — mint mondod — „a kinevetett alakot megszeretjük, vagy elnézzük nevetséges voltát, akkor már szó sem lehet szatíráról". Jó, mondtam magamnak, ha a Géza mondja, így van, ő a legműveltebb ember az egész magyar irodalomban. Elhiszem a Gézának, mert szeretem a Gézát. Igenám — ötlött belém —, de hát én Anatole France-ot is szeretem. Meg Mikszáthot is szeretem. Ilfet és Petrovot is szeretem, Gogolt is szeretem.

Namármost. — vívódtam. — Ezeket az írókat (legalábbis műveik jó részében) én mindeddig szatirikusoknak olvastam. Pedig nem lehetnek azok, hiszen megbocsátóak hőseik iránt, még Osztap Bendert sem igen gyűlöli a jámbor lelkű olvasó. Borzasztó dolog ez — jogom volt-e nekem nevetni ezeken a könyveken?

Egy perc múlva aztán már meg is nyugtattál: jogom volt nevetni. Csak ez a nevetés nem szatirikus nevetés, hanem — vigyázzunk, ez nagyon fontos! — vaudeville-jellegű nevetés.

— Haha! — kacagtam fel erre (mindenesetre vaudeville-jellegűen, mert a szatíra fogalma kezdett összekuszálódni bennem). — De hová tegyük azokat a szatírákat (bocsáss meg, Gézám, most már tudom, hogy nem szatírák, csak nem tudom, hogy mik), melyek bizonyos jelenségeket, tulajdonságokat elítélően nevettetnek ki, de e jelenségek és tulajdonságok hordozóival szemben — ha ki is nevettetik őket — mégis elnézőek.

Megvallom, idegesen olvastam tovább. Csupán az nyugtatott meg, hogy elhatároztam: megkérdezem a dologról kedvenc szatíra-írómat, Goda Gábort. És ekkor történt a szörnyűség. Elárultad a titkot, hogy — bár „irodalmi közvéleményünk mint jellegzetes szatirikust könyveli el Goda Gábort" — ő sem szatíraíró. És miért nem? Mert „merőben hiányzik belőle a meg nem bocsátás kérlelhetetlensége".

— Az angyalát neki! — kiáltottam egy meg nem bocsátóan szatirikusat. — De hát a Goda igazándibul nem bocsát meg annak, amit ellenségesnek lát. Csak éppen annak bocsát meg, ami — bizonyos meg nem bocsátható vonások ellenére is — mégiscsak hozzánk tartozik, a mienk. Esetleg: mi magunk.

Hiszen, ha így áll a dolog, akkor csak az imperialistákról lehet szatírát írni, meg a megbúvó fasisztákról. Mert a többiekkel szemben akad itt-ott elnézés — mit lehet tudni, hogy nem éppen a szatíra (vagy vaudeville) hatására vetik el a szatíra (vagy vaudeville) hegyére tűzött tulajdonságaikat.

A többit most már csak röviden. Megtudtam, hogy a Ludas Matyi nem szatirikus lap. (Úgy kell neki, úgyis csak szökőévenként egyszer kér tőlem cikket.) Megtudtam továbbá, hogy — figyeljünk jól! — „legkevésbé volt szatirikus Gádor Béla", mert — újra figyeljünk! — „anekdotisztikus írásai megszerettették azokat a félszeg kisembereket, akikről írt". Géza, Géza! Igazán nem vetted észre, hogy Gádor briliáns szatíráinak éle nem is főhősei, a kisemberek ellen irányul, hanem azok ellen, akik ezeknek a kisembereknek az életét megkeserítik? (És mellesleg: nem tudom, más hogy van vele, én éreztem a szatírát e kisemberek visszahúzó tulajdonságaiban is.)

Megtudtam aztán, hogy egy másik szatirikusunk azért nem szatirikus, mert „általában az életnek olyan apró ferdeségeit teszi bírálat tárgyává, amelyeken inkább csak bosszankodik az ember". Ezt legalább értem: a szatíra legyen zordon és fenséges. Szatírát lehet írni: a világháborúról, a döghalálról, a földrengésről. Nem lehet írni: a bürokráciáról, a protekcióról, az udvariatlanságról és általában arról, amivel naponta amúgy is találkozunk. (Nevetni ezeken is szabad; de ügyeljünk, hogy nevetésünk ne legyen szatirikus.)

Befejezésül — mint a lapban olvasom — elmondottad, hogy ha igazi szatíra jelenik meg, általában nem talál kedvező fogadtatásra. Poénnak nem is rossz. De hogyan nevessek rajta, isten bizony nem tudom, szabad-e szatirikusan?

Egyébként szeretettel ölel

(vaudeville-jelleggel, tehát a megnembocsátás kérlelhetetlensége nélkül)

Hajdu Ferenc

U i.: Sürgősen válaszolj: Swiftben mit szabad tisztelnem?

Női dolgok

Bánat esetén

– Egy nájlonsálat kérek.

Nagyobb bánat esetén

– Fehér tűsarkút kérek.

Legnagyobb bánat esetén

– Valami gyönyörű kosztümöt kérek.

KÜLÖNÖS HÍREK

Tegnap este elalvás előtt újságot olvastam, s egy sereg merőben különös hírre lettem figyelmes. Megkülönböztetett érdeklődéssel futottam át ezeket a híreket, sőt elhatároztam, hogy kellő nyomatékkal szóvá is teszem őket. Sajnos, másnap reggel sehol sem találtam az újságot. Kénytelen vagyok olvasóim segítségét kérni. Segítsenek megállapítani, hogy melyik újságban olvastam a szóban forgó híreket, vagy ha ez nem lehetséges, döntsék el, hogy valóban olvashattam-e ilyesmit, s nem merő álomról van-e szó.

Magukra a hírekre világosan emlékszem, hiszen képtelenségükkel annyira feltűntek nekem, hogy lehetetlenség lenne akár egyet is elfelejteni közülük. Aki tovább olvas, igazat ad nekem.

Kereskedelmi tárgyalások Bergengócia és Utópia között

Megindultak a tárgyalások Bergengócia és Utópia kereskedelmi delegációi között Hipphoppban, a bergengóc fővárosban. A tárgyalások végig ellenséges, barátságtalan légkörben folytak le.

Az etruszk király Asszíriában

II. Parinx etruszk király tíznapos hivatalos látogatásra Asszíriába érkezett. A királyt és kíséretét az assúri repülőtéren nem várta senki sem.

Bemutatták Murcit

Tegnap este került sor az újonnan átalakított Országos Dalszínházban a „Murci" című musical bemutatójára. A közönség nagy tetszéssel fogadta a bemutatót, később azonban meggondolta magát, és kifejezést adott elégedetlenségének.

Milyen idő várható?

A Meteorológiai Intézet jelenti: *„Még csak nem is sejtjük, hogy milyen idő lesz!"*

A spanyol követ a Fehér Házban

Don Quijote spanyol követ kihallgatáson jelentkezett John F. Kennedynél, az Egyesült Államok elnökénél. Az elnök nem fogadta a követet, mert mozijegye volt.

Ne jelentkezzenek a károsultak!

A rendőrség felhívja azokat, akik kárt szenvedtek a dél-olaszországi árvíz következtében, hogy ne jelentkezzenek, mert a legokosabb elfelejteni a bajokat.

*

Nos, újságolvasó-társak? Mit tetszenek szólni ehhez?

Feleki László

Aki kopaszra nyírta a feleségét

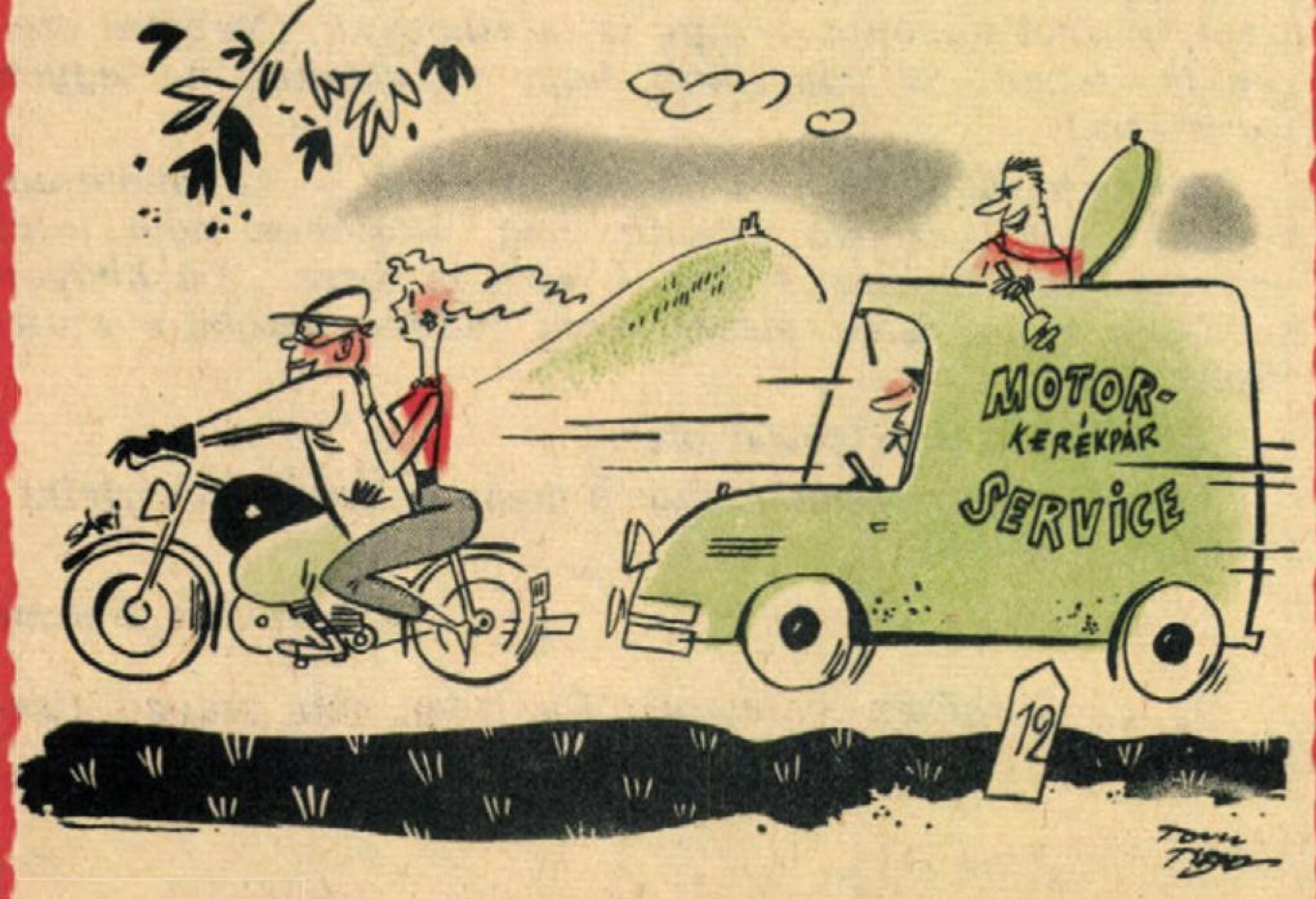
Házastársi kegyetlenkedés címén feljelentette férjét, Paoli Martoni torinói munkást a felesége. A férj nem tett kevesebbet, mint hogy nullás géppel kopaszra nyírta éjfekete hajú feleségét.

Martoni a bíróság előtt kijelentette, hogy tettének nem féltékenység volt az oka, hanem az a kellemetlen tény, hogy évek óta hajszálakat talál az ételében. Minden más módszer csődöt mondott, ezért kénytelen volt radikális eszközhöz nyúlni.

A bíróság felmentette a férjet.

Biztonságos túra

Toncz Tibor rajza

Tüntetés a szülői felügyelet ellen

Gerő Sándor rajza

Szabályos közlekedés

Árpádnak van egy kis Fiat 600-asa. A kocsi csinos és fürge, a tulajdonos jól vezet és szolgálatkész.

Kedves, sikerült pár.

A napokban a Lehel úton láttam Pirikét (így hívják a piros kis járművet). Az Élmunkás-híd után pár házzal álldogált egy ház előtt, orral a külső városrész felé.

Árpád sztereotip kérdésével fordult hozzám.

— Hová vihetlek?

— Ó, csak ide megyek a Katona József utcába.

— Pontosabban?

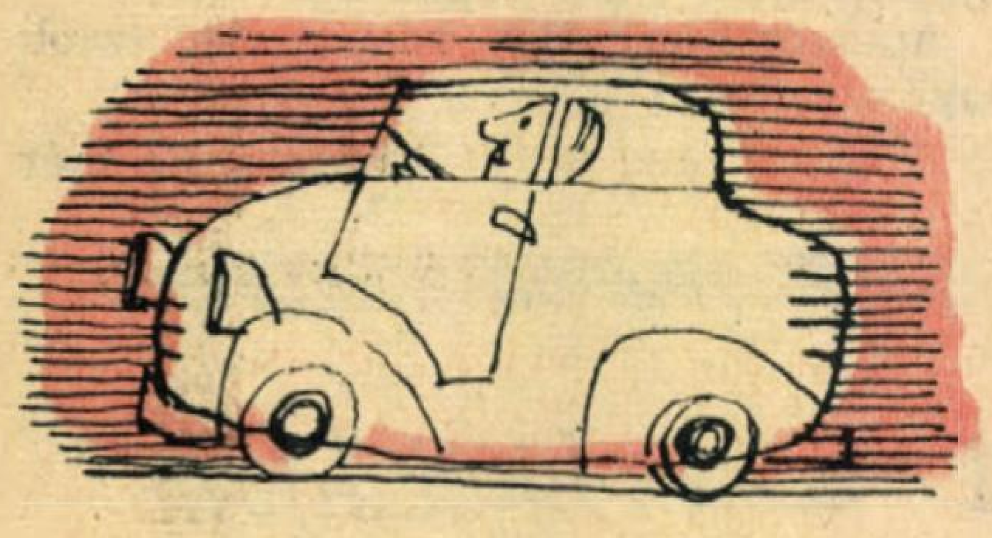
— A Visegrádi utca sarkára.

— Parancsolj! — A hang a szokásos melegséggel rezgett, de mintha valami szorongás rezgett volna benne.

Pirike engedelmesen nekiiramodott. Nem szoktam beleszólni a vezető dolgába — pláne szívességi fuvarnál —, különben sem tudom, hogy hol merre szabad kanyarodni, de mikor lerohantunk egészen a Dózsa György útig, és ott *jobbra* fordultunk, szerényen megkockáztattam:

— Nem tudom, jól értetted-e, a Katona József...

— Tudom, kérlek, tudom! — Árpád igyekezett kedvesen mosolyogni, de éreztem, hogy valami nincs rendben. A bajusza mintha csüggedtebb lett volna, mint máskor, a homlokán éles redők képződtek.

— Valami baj van?

— Ó, dehogy... semmi! — és újra szótlan gondolatokba mélyedt.

Elértünk a Rudas László út végéig. Pirike *jobbra* fordult, és vágtatott vissza a városba. Aztán elhagytuk a Lenin körutat, a Bajcsy-Zsilinszky utat, behajtottunk a Kálmán utcába, végre a Szemere utcán befordultunk *jobbra*, áthaladtunk a Szt. István körúton, be a Hegedüs Gyula utcába a Katona József utcáig, itt *jobbra* fordulva elértük a Visegrádi utca sarkát. Pirike lihegve megállt, Árpád vonásai kisimultak, vidáman tárta ki az ajtót.

— Megérkeztünk.

Kitámolyogtam a kis Fiat-ból a számtalan kilométerek után, melyeket megtettünk a pár száz méter helyett. Mos már nem állhattam meg kérdés nélkül.

— Mondd, az istenért, miért kellett ilyen hosszú úton jönnünk?

Árpád szemérmesen mosolygott.

— Nem akartam eddig megmondani, nehogy azt hidd, kifogást keresek az út ellen. A bal indexem kiégett, és még nem kaptam bele lámpát...

Vidrányi István

Intézkedés az ultrák ellen

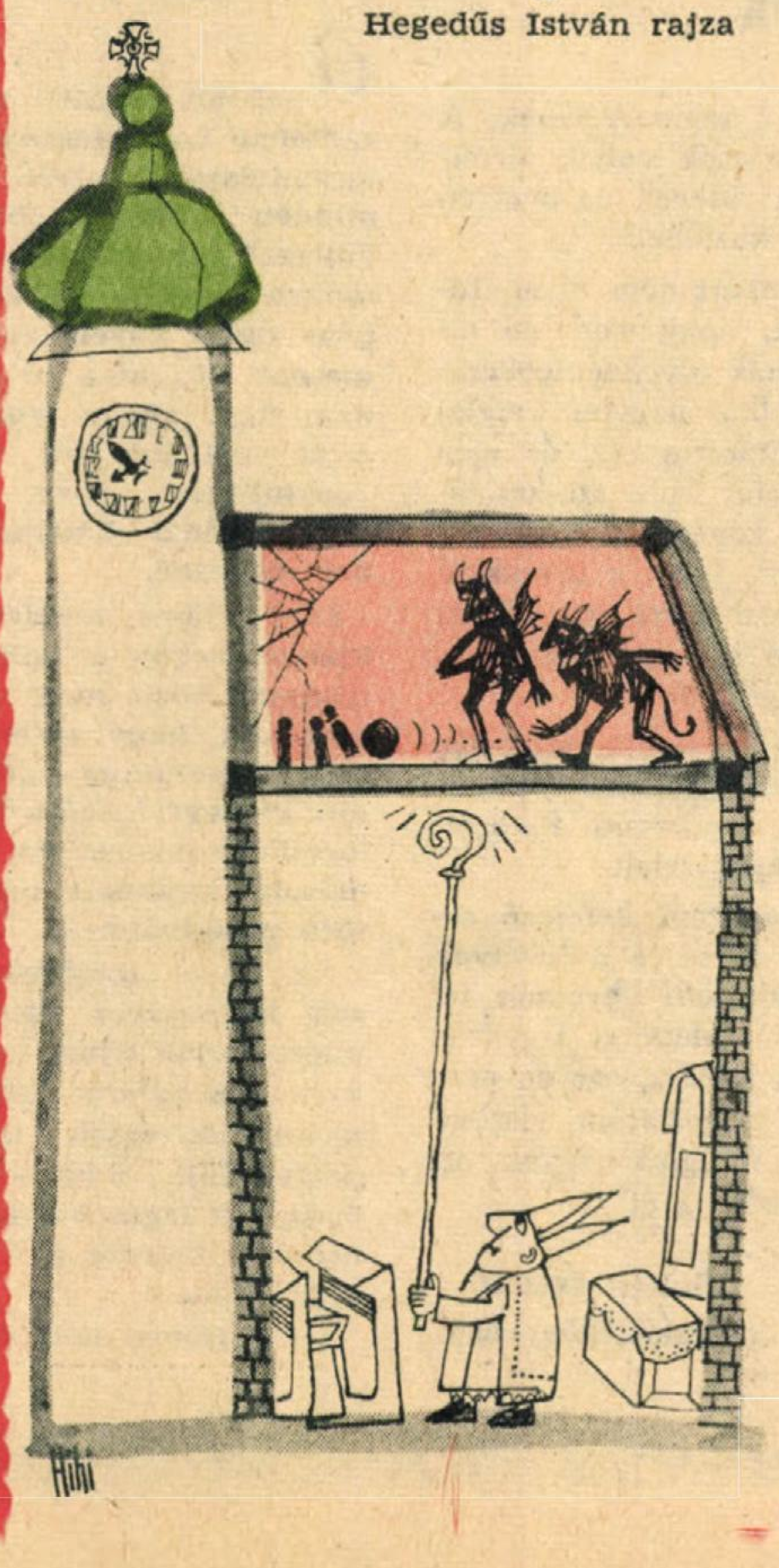
Gerő Sándor rajza

– Mit visz, kérem!
– Bombákat!
– Vissza! Csomagokkal a hátsó lépcsőn!

Rosszak az ördögök

Hegedűs István rajza

Gáláns búvár

Toncz Tibor rajza

– Nos, hogy ízlik a levegő?...

A DOLGOK ÖSSZEFÜGGNEK

Így kezdődött. A villamos robogott. A kocsiban, bent és a peronon, görcsbe préselve nyöszörögtek „kicsit beljebb"-ért az utasok. Senki nem mozdult. Nem bírt mozdulni. Ekkor jelentkezett a tünemény.

– Aranyoskáim! Édes kis bogaraim! Egy ici-pici helyecskét adjanak a kalauz néninek, hogy el tudja venni a viteldíjat attól, aki jegyet akar váltani.

Aztán még hozzátette:

– Mert aki nem akar, nem muszáj. Én nem erőszakoskodom. De jön az ellenőr bácsi, és az nagyon szigorú ember.

A fejek arrafelé fordultak. A magát néninek nevezett kalauznő csak „néhány megállóval" hagyhatta el a huszadik évét.

A villamos megállóhoz érkezett. Könyökök akaszkodtak, lábak gubancolódtak, fejek koppantak. De az egész csak egy perc. Mert már fölzengett a kis kalauznő hangja:

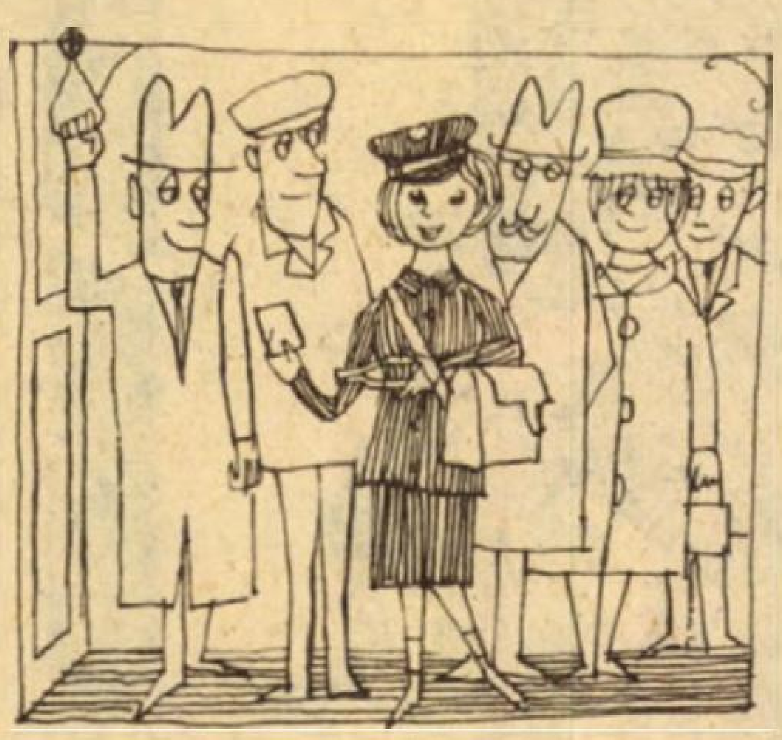
– Tündérkéim! Itt áll mellettem a vezető kartárs. Bizonyisten nem indulunk el egy tapodtat se addig, amíg mindenki le nem szállt. Maga pedig ott, kisfiam – szólt rá egy hórihorgas, durcos-mérges ötvenes agglegényfélére –, puszit kap tőlem a homlokára, ha utat enged annak a szép kis menyecskének.

Mindenki nevetett. És olyan fegyelmezett nyugodtan szálltak le és fel, mintha nem is dolgukra siettek volna, hanem kéjutazásra szálltak volna be egy vaporettóba, a lagunán, Velencében.

Egy aktatáskás utas, aki már kétszer is le akart szállni, de mindig meggondolta magát, feltehetően a vidám kalauznő miatt, most már meg is interjúvolta őt:

– Mondja, kedves kalauz néni, mitől van ilyen jó kedve? Maradt reggelre is egy kis rizling a tegnapi lakodalomból? Vagy volt egy ötös találata?

– Nem volt, aranyoskám, se lakodalom, se ötös találat. De volt egy beázás a mennyezeten. És tudja mi történt? Csoda, a legnagyobb csoda. Tegnap volt

a beázás, rögtön telefonáltunk, és képzelje... ma hajnalban már ott is voltak. Hát nem gyönyörű ez a világ. Nyújtsa ide a kis karjával a jegyecskét, édes utasom. Úgy. Hogy milyen ügyes ember. Köszönöm.

Komolyan mondom, nekem is jó kedvem lett. Loholtam egész nap a dolgaim után, de folyton a kis kalauznőre gondoltam, és dúdoltam. Este hazamegyek, a feleségem is dalolva fogad.

– Mi van, születésnap, névnap, amiről megfeledkeztem?

Sokkal nagyobb nap. Tudod, hogy a fürdőszobában két hónapja nincs ablaküveg.

– Tudom. Majd csak kijönnek egyszer, felmérik, feljegyzik, beütemezik, és őszre ki is jön az ablakos.

– Tévedsz. Már itt is volt egy ember. Képzeld! Felmérte, bemérte, elszaladt, kihozta az üveget, és betette a rámába, begittelte. Sőt, még le is mosta. És képzeld! Közben folyton a Torriani lemezt énekelte. Siebenmal... siebenmal.

– Prémiumot kapott? Örökölt? Lottó? Vagy te adtál neki nagy borravalót?

– Semmit. Akartam neki adni, nem fogadta el. Azt mondta, ma nagyon jó napja van. Jött a villamoson... az emberek taszigálták egymást... de nem sokáig... mert volt ott egy kis kalauznő... egy szöszi kis angyal... aranyoskáim, mondta... szeressük egymást... nem olyan hosszú ez az élet, mint hiszszük...

– Menj be – mondta a feleségem –, nézd meg, bent van az ablaküveg. *Már* bent van. Hát nem szép ez az élet!

És énekelt. Siebenmal, in der Woche...

És én is énekeltem. És közben egy bodros fejű szöszi kis angyalt láttam magam előtt, csálé sapkával.

Aranyoskáim! Hát nem volna szebb így?

Boross Elemér

KRITIKA

A színész és a kritikus viszonya kiirthatatlan ellentét. Ritka színész hiszi el, hogy a kritikus joggal bírálta fogyatékosságait, vagy eléggé megdicsérte erényeit. Ritka kritikus hiszi el, hogy a tévedés nemcsak emberi, hanem kritikusi dolog is, s hogy amit valaki legjobb meggyőződéssel vagy leghevesebb indulattal ír egy alakításról, annak esetleg az ellenkezője igaz.

Bonyolódik a helyzet, ha a szerepek keverednek. Ha például a színésznek irodalmi ambíciói vannak. Vagy ha az író színpadra vágyik. (Ez még Petőfi esetében is felsüléssel végződött.)

Igen bonyolult helyzetet teremtett jó félszázada az az egyébként jóképességű színészünk, aki nagy elemző cikket írt önmagáról, és beküldte közlésre a „Magyar Hírlap"-nak.

A szerkesztő, Faragó Jenő, elolvasta a cikket és nem dobta papírkosárba, hanem néhány udvarias szó kíséretében visszaküldte az ifjú színművésznek. A szavak udvariasak voltak, értelmük viszont ridegen és nyersen ennyi: nem közölhető.

A fiatalembert nem olyan fából faragták, hogy irodalmi elkalandozásának ilyetén lebecsülését szó nélkül hagyja. Letelepedett a tintatartó elé, és igen kemény levelet írt a szerkesztőnek. Sorait, kevésbé udvariasan, mint Faragó Jenő, e szavakkal zárta: „mindenesetre vagyok én olyan kitűnő színész, mint amilyen jó újságíró ön!"

A színész második írásműve sem került válaszolatlanul papírkosárba. A szerkesztő fokozott előzékenységgel felelt:

„Ami nagybecsű befejező sorait illeti – zárta le a levélváltást –, megtisztelő figyelmét fel kell hívnom valamire. Ugyanis, ha ön rossz színész, azt én akadálytalanul megírhatom, viszont ha én rossz újságíró vagyok, azt ön nem játszhatja el"...

Békés István
anekdótáskönyvéből.

HM, HM – *azaz hjum, hjum*

Gyakran említik a magyar rádióban Lord Home angol külügyminiszter nevét. És ezt minden külpolitikában jártas hallgató hümmögve, sőt hjummogva fogadja. Ugyanis a magyar rádió következetesen Home-nak ejti ki a nevét, majdnem úgy, ahogy írva vagyon, mint például ha Churchillt „hurhil"-nak, vagy Daudet-t, nem dodénak, hanem da-u-detnek nevezné.

Lord Home meglepetésszerű kinevezésekor a világ összes újságjai, közte magyar lapok is megírták, hogy az eddig ismeretlen politikus „Hjum"-nak ejti ki nevét. Azóta is így emlegetik a nemzetközi rádióállomások, szpíkerei némi nyelvtörő mutatvánnyal.

Az angol történelmi hóbort sok furcsaságot ismer. Vajon miért hívják Hjum-nak Home-t. Erre a kérdésre külügyminisztériumunk egyik magasrangú tisztviselője adta meg a választ, aki legutóbbi New York-i útján felfedezte a különös kiejtés okát.

Lord Home skót őse ügyvezett törzsfőnök volt a középkorban, magyarul bandavezér. Akkori szokás szerint az egymással hadakozó csoportok roham közben a vezér nevét kiáltozták. Home nevét nem lehetett csatakiáltásként alkalmazni, mert az félreértésre adott okot. Home ugyanis angolul otthont, házat jelent, a „home!" üvöltés pedig körülbelül azt, hogy „gyerünk haza!" Miután Home neve egyértelmű volt a retirálásra való felhívással, egy bősz skót

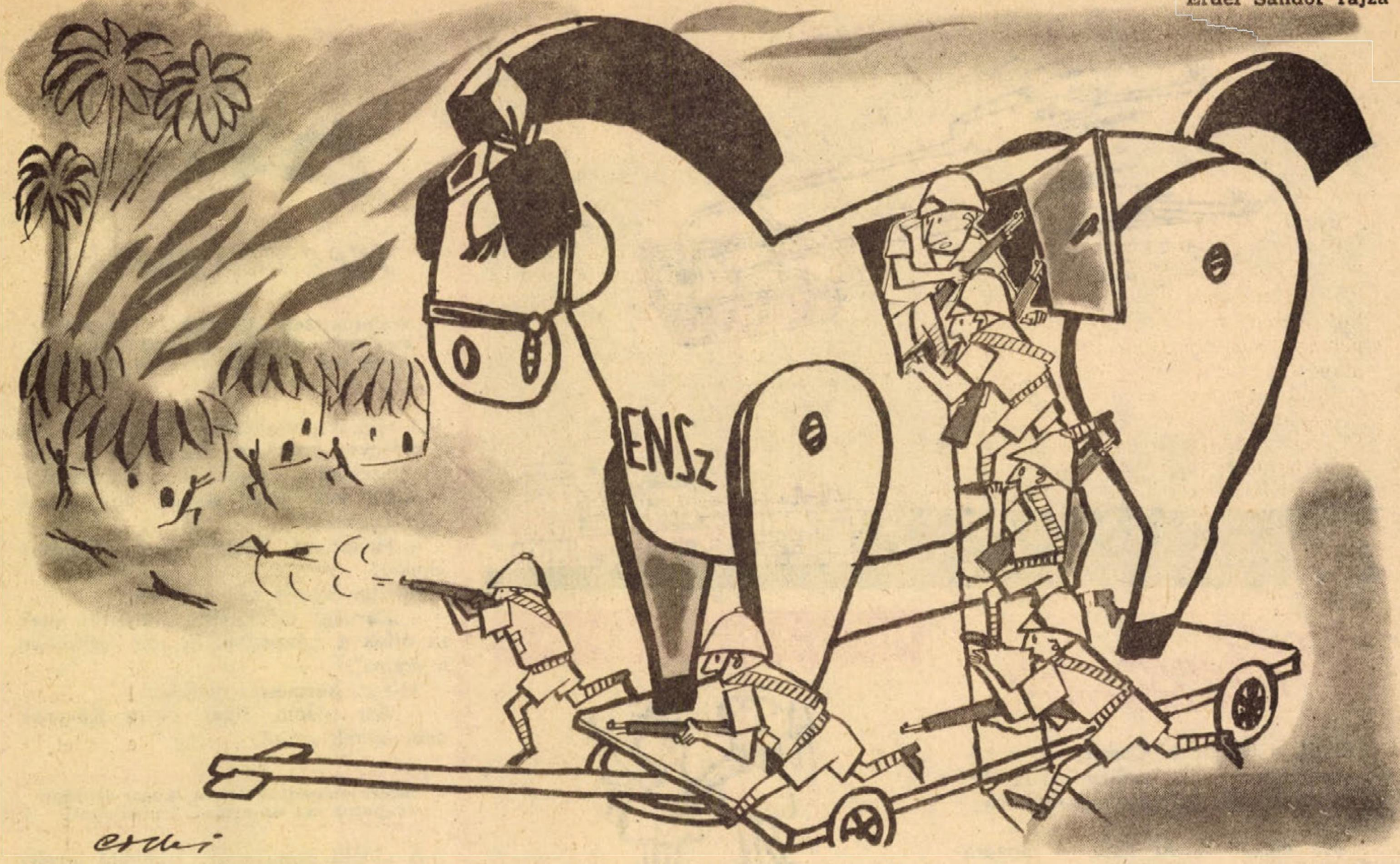

nyelvújító „Hjum"-nak becézte a vezért. Ezt a nevet ivadékai is megtartották. Lord Home legfeljebb az ENSZ várfalai között küzd és szavaz, de honfitársainak biztatása nyilván itt is kíséri: hjum, hjum!

(s.)

A kongói faló

Erdei Sándor rajza

áprilisi vadászat

A Duna-parti hatalmas kert-teraszon három középkorú hölgy üldögélt, és bámulta a tavaszt. Hogy hány tavaszt láttak eddig, azt senki sem tudná megmondani, nem is illik firtatni az ilyesmit. Elég hangosan beszéltek, nem kellett na-

gyon fülelni annak a megállapításához, hogy vadászkalandokkal traktálják egymást. Az első kezdte:

– Múlt vasárnap ezen a szent helyen nyolc székpárnát ejtettem – mondotta büszkén. – Amikor leültem a fonott székre, egyetlen párna sem volt rajta, de én szívóssággal, ügyességgel, no meg a velem született vadász-szenvedéllyel csakhamar nyolc párnát terítettem le.

– Hogy csináltad? – kérdezte a második nő udvariasan.

– Mindegyik pincérnek szóltam párnáért, azonkívül az üzletvezetőnek és az igazgatónak. Beírtam a panaszkönyvbe, és megfenyegettem őket, hogy a Minisztertanácsnál is panaszt emelek.

– Hogy helyezted el a nyolc párnát?

– Hármat magam alá gyúrtam, egyet-egyet oldalt, egyet a hátamra és kettőt az asztalra tettem.

– Minek?

– Hadd pukkadjanak, akiknek egyetlen párnájuk sincs.

A második vette át a szót:

– Nem szívesen tromfollak le, de én tegnap ellenszél mellett rekordot értem el: tizenegy párnát szereztem. Az ellenszél azért fontos, mert elfújta az egyik párnámat. Trükköm egyszerű: megvárom, amíg valaki egy pillanatra elhagyja a helyét, telefonálni megy, vagy pincér után szaladgál, és akkor kihúzom a feje alól az utolsó párnát.

Érdeklődéssel várták a harmadik asszony vadászkalandját.

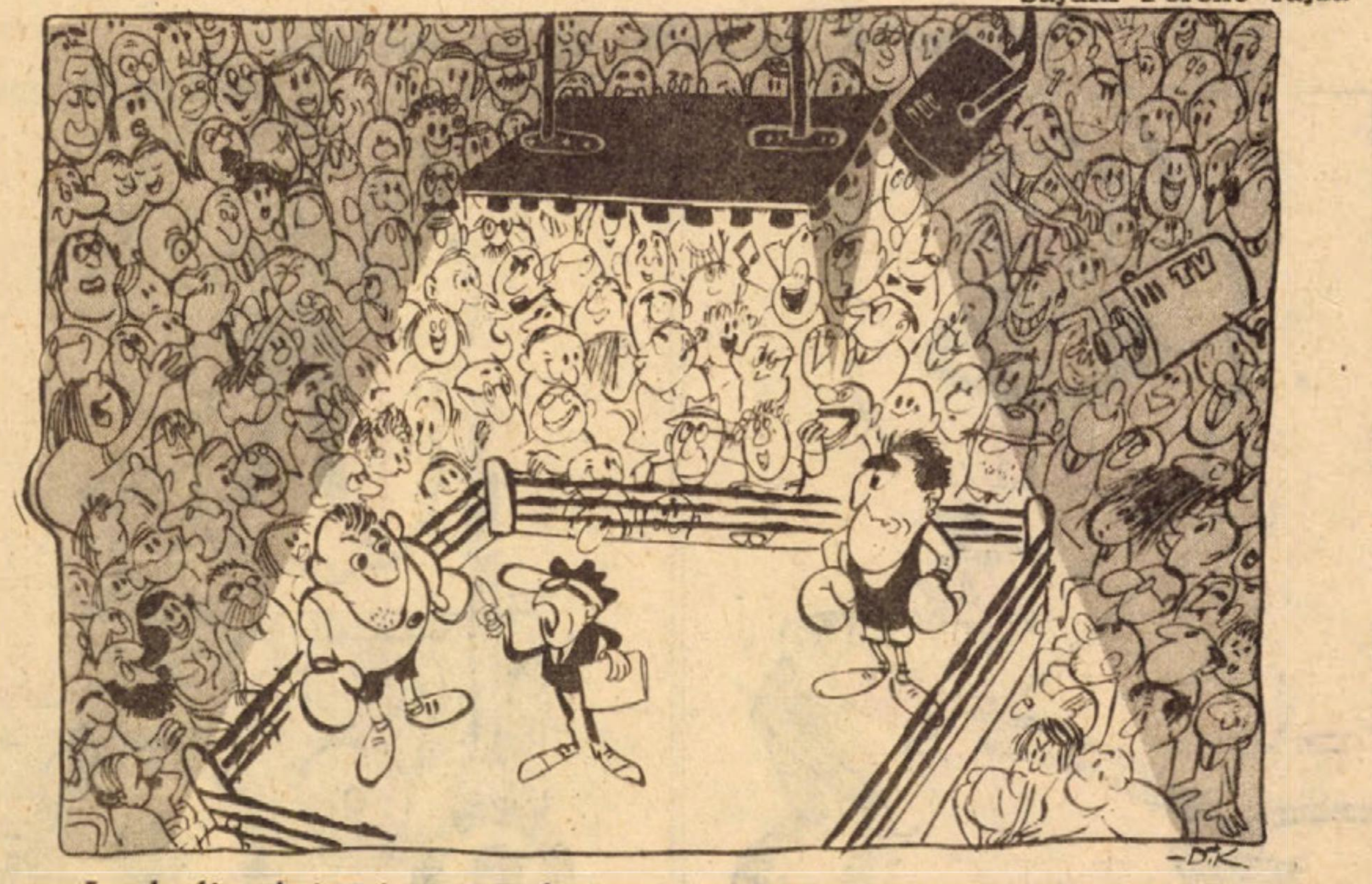
– Én a kerthelyiség minden párnáját megszereztem – mondotta, a nagy események bejelentését megillető szerény hangon. – Tegnap már korán itt voltam, bementem a raktárba, valamit motyogtam a raktárosnőnek, ő azt hitte ellenőr vagyok, és leltár szerint átadta az összes párnákat, szám szerint 245-öt. Ezeket mind kihoztam, és magam köré tornyosítottam. Mindenki engem bámult.

Áhítatos csend fogadta az utolérhetetlen rekord bejelentését. Ezután a nők megnézték az óráikat, kifizették a szimplát, majd elszavalták a *„Kelj fel párnáidról özvegy Pókainé”* című kerthelyiség-költeményt, és elégedetten távoztak.

Stella Adorján

Figyelmes szervezés

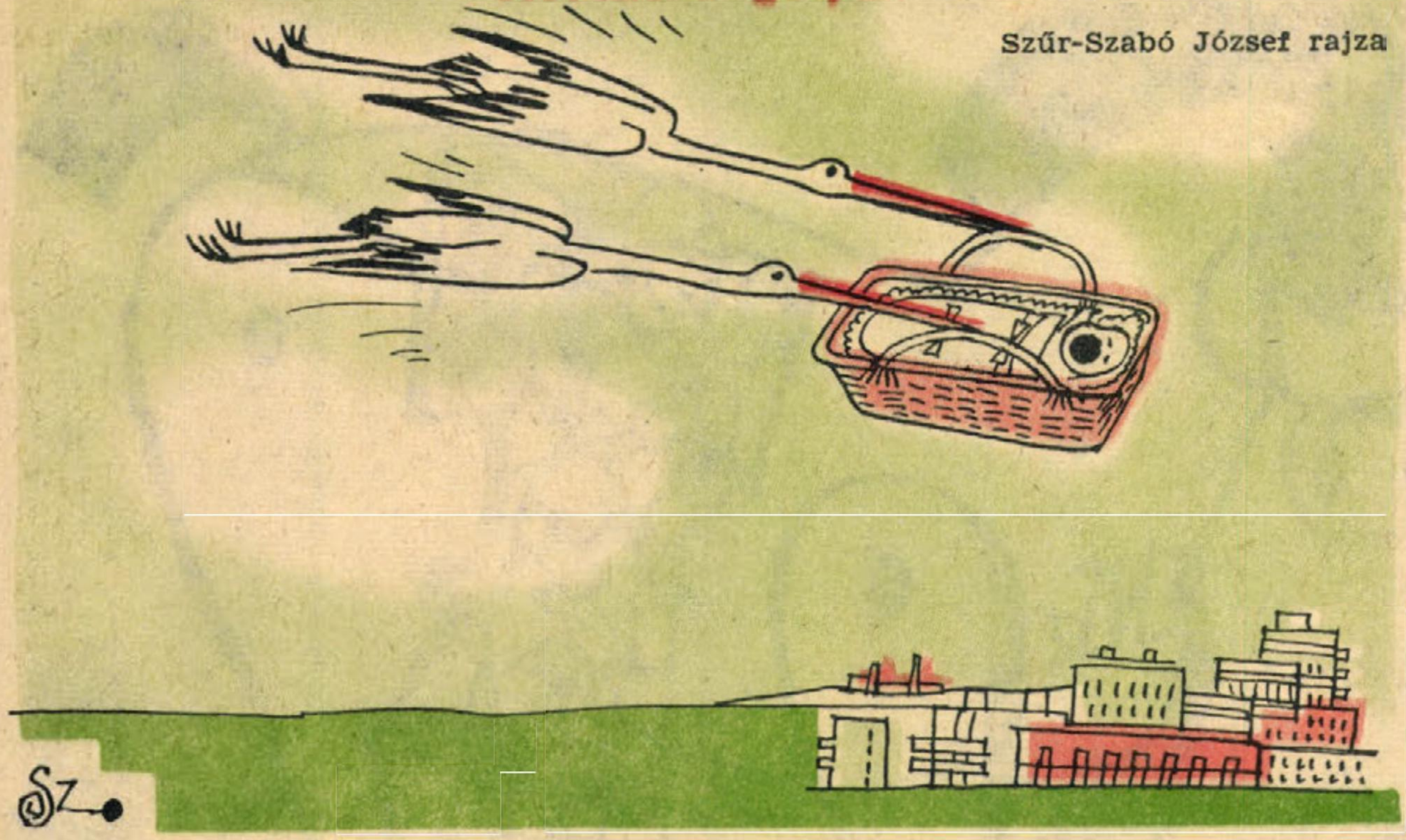
Sajdik Ferenc rajza

– Iparkodjanak kiütéses győzelmet aratni, a televízió csak másfél percet szánt a közvetítésre . . .

Korszerű gólyák

Szűr-Szabó József rajza

megmagyarázza

Jelentéktelen cinkosainak megnevezése mellett miért hallgatta el eddig Eichmann Globke és a többi nagyfejű nevét?

A régi Népszínháznak Küry Klára volt a hírneves primadonnája. Öreg karmester vezényelte egyszer a próbákat. Egy duettnél keményen rászólt egy kezdő operaénekesnőre:

– Hallatlan! Maga, fiam, hamisan énekel!

Riadtan védekezett a kislány:

– Karnagy úr, kérem, hiszen én csak itt állok a színpadon, ki sem nyitottam a számat.

Mire a karmester szelíden:

– Azt tudom, fiam, de a Kürynek nem merek szólni.

Miért elégedetlenek a laoszi zsoldoscsapatok az amerikai segítséggel?

A vidéki postamester megható levelet nyújt át a helybeli plébánosnak. Egy szegény útkaparó segélykérő levelet adott fel, és egyenesen az úristennek címezte. A pap is megilletődött a naiv sorokon, magához hívatta a szegény embert, és átnyújtott neki két pengőt.

– Ezt az úristen küldte, válaszul a leveledre – mondta.

Az útkaparó hazasietett, és büszkén mutatta a küldeményt a feleségének. Az asszony morcosan mondta:

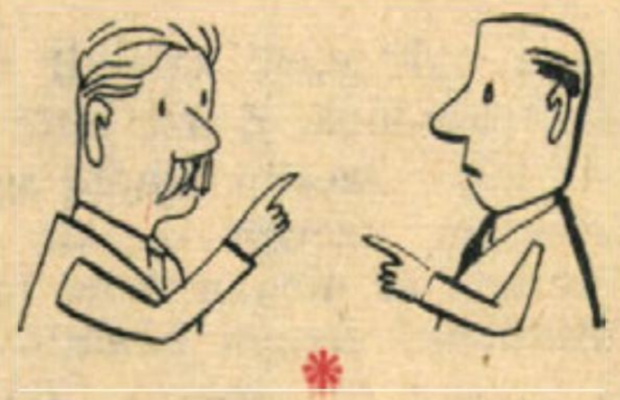
– Képzelheted, milyen nagy összeget küldhetett az isten, ha a plébános átad belőle két pengőt . . .

A humor KÖNYVÉBŐL

SHAW, a cingár és Chesterton, a kövér, nemcsak testileg, szellemileg is éles ellentétek voltak. Szívesen ugratták egymást.

– Ha magát valaki látja – mondta neki Chesterton –, azt hinné, hogy Angliában éhínség van.

– Ha pedig magát látja – replikázott az ír bölcs –, azt hinné, hogy azt az éhínséget maga idézte elő.

THOMAS MANN igen élvezett minden vitatkozást, s maga is kitűnő vitapartner volt. Akármilyen kérdés merült fel, ő rendszerint az ellenkező nézeten volt. Mondta is neki némi malíciával egy gyakori vitapartnere:

– Magával nagyon nehéz beszélgetni. Sosem ad a másiknak igazat.

– Látja, ebben sincs igaza – igazolta a másikat az író.

Nehéz a zsebtolvaj élete

A legnevesebb olasz zsebtolvaj, Luigi Rizero bejelentette visszavonulását az aktív zsebtolvajlástól. Rizero mindössze 36 éves. Miért vonul nyugalomba ilyen fiatalon?

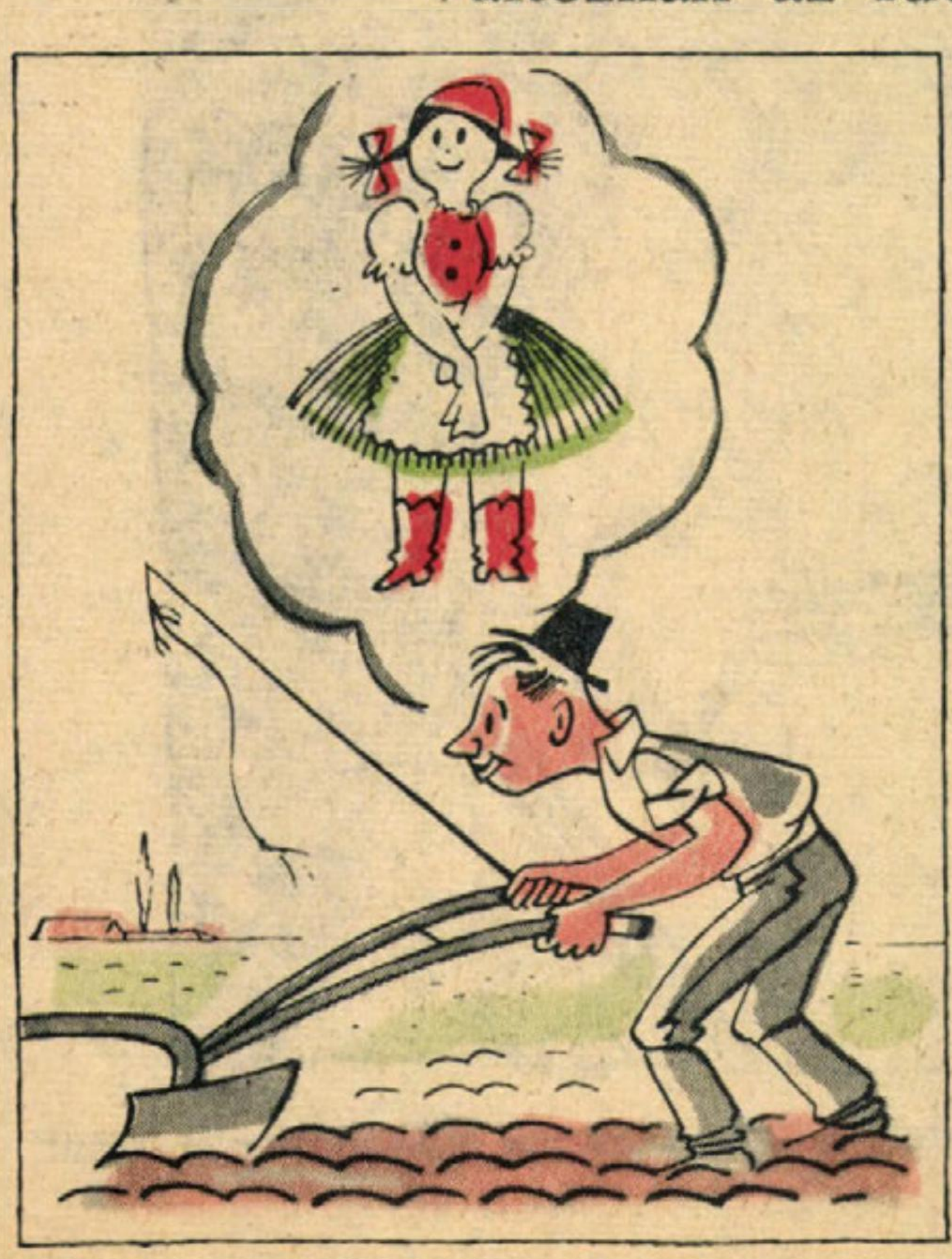
A válasz egyszerű: egészségügyi okok miatt. Rizerónak a szívét támadta meg a sok izgalom.

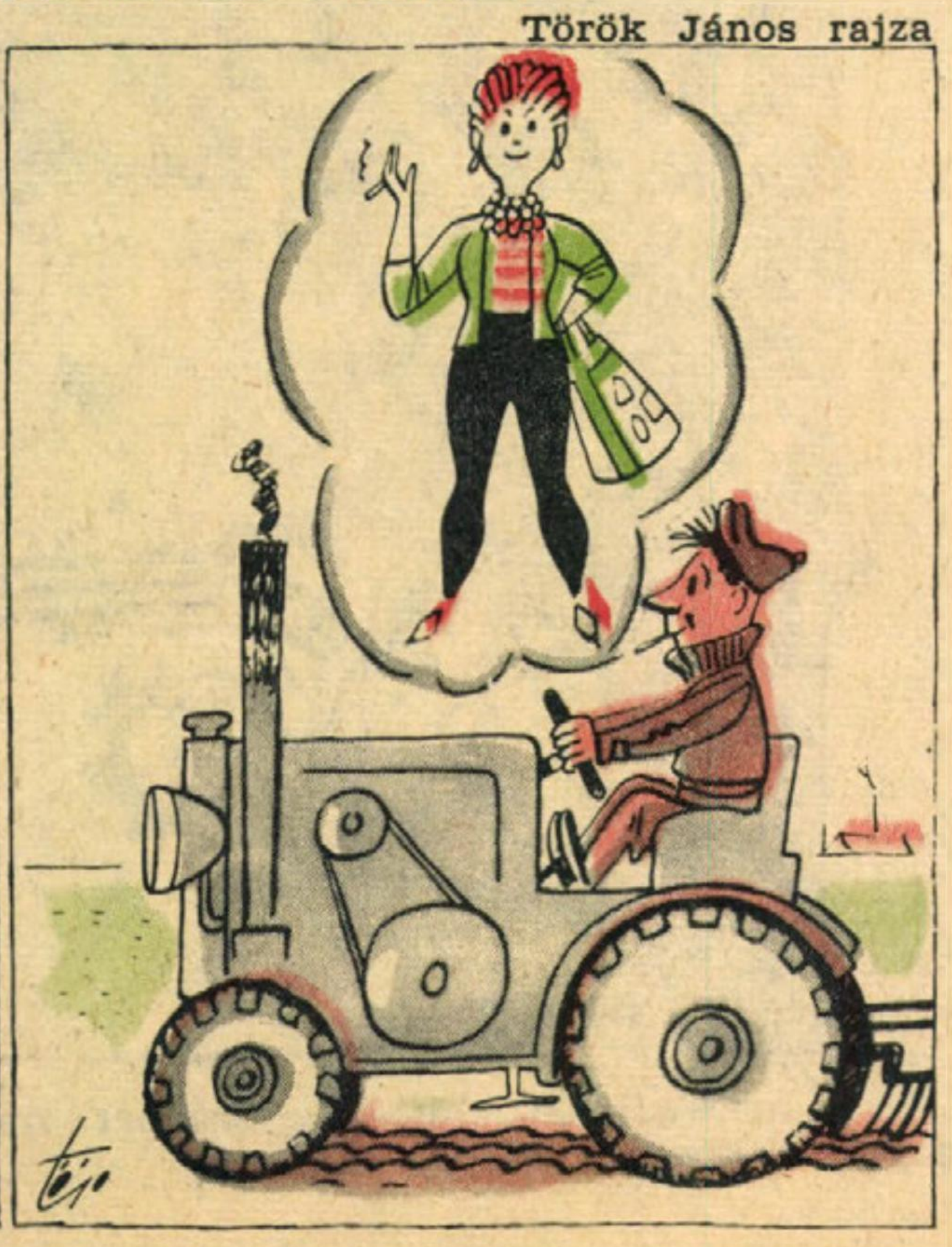
— Mások zsebében kutatni, az előbb-utóbb megtámadja az ember idegeit — nyilatkozott Rizero újságíróknak, majd elmondotta, hogy túlságosan ismert bűnügyi személyiség ahhoz, hogy nyugodtan tudjon dolgozni. Ha villamosra vagy autóbuszra száll, mindkét kezét tüntetően zsebébe süllyeszti, hogy lássák: nincs szándékában dolgozni. Visszavonulása óta különben a rendőrség számára tart bemutatókat. Megtette például, hogy egy autóbuszon elcserélte az utasok pénztárcáját, anélkül, hogy egy is észrevette volna. A detektívek csak gratulálni tudtak.

— Hol vannak ettől a mai fiatalok? — sóhajtotta egyszer szerényen a híres nyug. áll. zsebmetsző.

Változnak az idők és az ideálok

Török János rajza

Üveges tánc

Hegedűs István rajza

JELLEMSZOLGÁLAT

Az elmúlt napokban egy délután felcsengett szobámban a telefonkészülék. Felemeltem a hallgatót.

– Te vagy, Péter? – kérdezte benne egy férfihang.

– Nem, kérem.

– Nem Baranyai-lakás?

– Nem az – világosítottam fel sajnálkozással a telefonálót. – Rossz számot hívott.

– Nem hívtam rossz számot – felelte dühösen az ismeretlen –, hanem te egy hülye vagy. Dögölj meg!

Azzal lecsapta a kagylót, én pedig ott maradtam a vonal másik végében, lehülyézve egy vadidegen által, aki azt sem tudja, kinek kívánta a pusztulását, s mégis olyan őszintén kívánta azt, mintha akár a leg-

jobb ismerőséről lett volna szó.

Newton fantáziáját egy lehulló alma mozgatta meg tudományos felfedezéséhez. E téves kapcsolás a korszerű pedagógia nagyszerű módszerére vezetett rá.

Azonnal feltárcsáztam találomra hat számjegyet, a telefon szolgálatkészen csengetett az ismeretlen előfizetőhöz.

– Halló! – szólt bele egy férfi.

– Ide figyeljen! – szóltam rá erélyesen. – Én nem ismerem önt, de annyit mondhatok, hogy szégyellje magát! Érti? Nézzen a saját szemébe, és szégyenkezzék!

– Halló! – kiabált a férfi. – Te bolondozol, Jenő?

– Értsen meg – mondtam határozottan –, nem tudom, kivel beszélek. De mélységesen szomorú vagyok a dolgai miatt. Szedje össze magát, az isten szerelmére!

– Kérem! – kiabálta a férfi, és hallottam, amint vacog a foga. – Kérem, én Branyiszkói Lázár vagyok, és...

– Nem érdekel a neved – ordítottam rá –, te fajankó! Te beképzelt majom! Senkiházi! Megértetted végre, hogy csak a javadat akarom?! Hogy féltelek?! Nemcsak jellemgyenge vagy, de korlátolt is!

Dermedt csend volt szavaimra a felelet. Mintha valaki vinnyogott volna a túlsó készüléknél. Lehet, hogy a férfi sírt, fejhangon.

Kísérletem meggyőzött, letettem a kagylót, és leültem megfogalmazni javaslatomat:

A távbeszélő igazgatóság a mesemondó, a normál „A" hang, az ébresztő és a többi szolgálathoz hasonlóan vezesse be a telefonbecsmérlő szolgálatot. Az automata 60 fillér ellenében durva hangon, három percen át szidalmazza a hívó felet, önérzetében porig sújtja, lepocsékítja és összesértegeti.

Aki nagy legénynek érzi magát, csak felhívja a telefonbecsmérlőt, és magához tér egy kissé.

(somogyi)

Kora reggel

Szűr-Szabó József rajza

– Fúj a szél – szoknyát veszek...

Víziszálloda nyílik a Tiszán

Szegő Gizi rajza

– Sajnos már a mentőcsónakot is kiadtuk...

Ezért nem kapunk vonalat!

Schwott Lajos rajza

– Még ezt az egy cuki-fejezetet hallgasd meg!

Tavaszi szobafoglalás

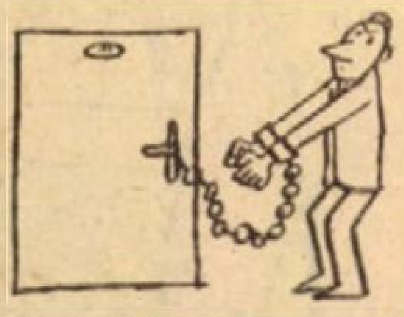
Dr. K. J. igazgató-főorvos elhatározta, hogy a húsvétot és a hozzá csatlakozó felszabadulási ünnepet Hévízen tölti. Még március elején besétált az IBUSZ Vörösmarty téri utazási irodájába és ott lekötött és kifizetett két egyágyas szobát a Palatinus-szállóba.

Néhány nappal az ünnepek előtt a főorvos felesége megbetegedett, és ezért a hévízi üdülést le kellett mondani. Az igazgató-főorvos bement az IBUSZ-hoz, és ugyanannál a pultnál, ahol a szállodai szobákat kivette, szerényen elrebegte kívánságát: szeretné valakinek átadni a szobákat.

— A rendelet értelmében, két héttel előbb kellett volna szólni — enunciálta a tisztviselő.

Mire a főorvos:

— Kérem, én azért jöttem önhöz, hogy valakinek adja át a szobákat. Tudtommal már régen nem lehet a Palatinusba szobát kapni!

— Éppen ez az, — mondotta halk iróniával az alkalmazott, — mindenki tudja, hogy nincs szoba, tehát nem is keresi senki.

— Kérem, én itt hagynám önnél a jegyeket, hiszen ön intézi Hévizet. Ha mégis jelentkezne valaki, adja át. Itt a telefonszámom. A szomszédban lakom, ha szükség van rá, azonnal átjövök.

A tisztviselő ridegen elutasította a telefonszám átvételét. Nyilván nem tartozott a hatáskörébe.

A főorvos baráti társaságban elsírta az esetet, hol felháborodva, hol humorosan, és ennek az lett az eredménye, hogy a „szájpropaganda" nyomán huszonnégy óra alatt tízen jelentkeztek a szobákért. Egy szerencsés házaspár vette át, és szép napokat töltött Hévízen.

Az a véleményünk, hogy sem az IBUSZ, sem az ügyben merev álláspontot képviselő tisztviselő tekintélyét nem csorbította volna, ha kísérletet tesz a szobák átadására. Két ügyfelét szolgálta volna — az egyiket, aki megszabadul a felesleges kiadástól, a másikat, aki húsvéti üdüléshez jut.

(n—a)

Le a bürokráciával

Megy az akta vándorútra

A múlt évi községfejlesztési keretünkbe többek között egy orvosi lakás vásárlását is betervezték. Az akkori rendeletek szerint a vételár 25 százalékát kellett biztosítanunk. Ezt meg is cselekedtük. Kiszemeltük a megvásárolandó házat, a tanácsülés megszavazta a ránk eső 60 000 forintot, majd kérelmünket, a szükséges okmányokkal felszerelve, elküldtük a Járási Tanácsnak. A Járási Tanács elküldte a megyeinek, a megyei meg az Egészségügyi Minisztériumnak. Mivel úgy gondoltuk, hogy felsőbb fórumainkat nem illik sürgetni, vártunk, vártunk türelmesen. A hosszúra nyúlt idő alatt azonban egy újabb rendelet született, amely kimondja, hogy az ingatlanvételeknél most már nem 25, hanem a vételár 50 százalékát kell biztosítania a helyi tanácsnak. Ezt jól kivártuk! Kezdhettük megint elölről!

A megye felértékelte a házat 254 000 forintra. Újabb tanácsülés, amely hosszas vita után megszavazta a 127 000 forintot. Mikor minden hivatalos papír megvolt, ismét elküldtük a a Járási Tanácsnak, ők a megyének, a megye meg az Egészségügyinek.

Okulván az előzményeken, most már nem voltunk olyan szerények: sürgettük a járást, a megyét, a minisztériumot. Az Egészségügyi Minisztériumban közölték velünk: ügyünket áttették az Építésügyi Minisztériumba, mert ott hagyják jóvá a megyei értékelést. Gyerünk az Építésügyibe! Ott meg azt közölték velünk, hogy egy házvételért nem kocsikáznak le Poroszlóra. Jól alátámasztott érveléseinkre azonban megígérték, hogy mégiscsak leporoszkálnak Poroszlóra, és pontot tesznek az egy éve húzódó lakásügy végére. Nem jöttek!... Újabb sürgetés. Akkor meg azzal odáztak el bennünket, hogy ők meg 7390/1961. szám alatt áttették az ügyet a Fővárosi Ingatlanközvetítő Vállalathoz, mert a vételhez az ő szakvéleményük szükséges.

Szóval az akta megy, megy, megyeget, a mi orvosunknak viszont, aki községünk 6000 lakosának egészsége fölött őrködik, nem akta-tologatásra, hanem az őt megillető lakásra lenne szüksége.

Községi Tanács VB Poroszló
Kapuvári György elnök

Az érdekeltek hozzászólnak

„Kalandom a formikával" című cikkükre közöljük, hogy a konyhabútort leszállítottuk. Köszönjük, hogy a hibára felhívták figyelmünket.

Főv. Bútor, Hangszer és Sportszer Kisker. V.

„A Keleti pályaudvar — 2061-ben" című képes bírálatukra közöljük, hogy a pályaudvar nagy óráját az Óragyár június 1-ig felszereli.

MÁV Igazgatósága
Csanádi József műsz. főtan.

Rákóczi út 15.

Itt láthatók a Rákóczi út legcsúnyább portáljai.

Egy leíró-iroda van a kaputól balra. Egyik ablakát papírral ragasztották be, a többi csupasz kirakatablak is vigasztalan látványt nyújt. Cégtábla nincs, csak a helye áll üresen.

A kaputól jobbra van a Marika eszpresszó, amelynek ugyancsak nincs cégtáblája. A bejárat oldalán papírra festett betűk jelzik, hogy ez a Marika. A cukrászda belseje olyan, mintha „a kerület legelhanyagoltabb cukrászdája" címre törekedne. Ilyen versenyben vitathatatlanul első lenne a Marika.

A két üzlet a Rákóczi út 15. sz. ház földszintjét majdnem egész szélességében átöleli.

Nagyon csúnya.

(p.)

Fejetlenség

Múlt héten a Therese Raquin című francia—olasz filmet láttam a Corvin-moziban. A legmegrázóbb jelenet az volt, amikor Raf Vallone vetélytársával dulakodott a robogó vonaton, és elvesztette a fejét. Méghozzá kétszeresen: először képletesen, mert féktelen indulatának nem tudott ellenállni, másodszor valóságosan, mert feje nem volt látható a vásznon. Csak nyakának kidagadt ereiből lehetett következtetni, hogy mi játszódik le lelkében.

A meglepő csak az volt, hogy a film más szereplői higgad-

tabb lelkiállapotban is minduntalan elvesztették a fejüket. Simone Signoret például fél-fejjel játszotta végig a filmet, s meg kell vallanom, számomra így már kevésbé volt vonzó.

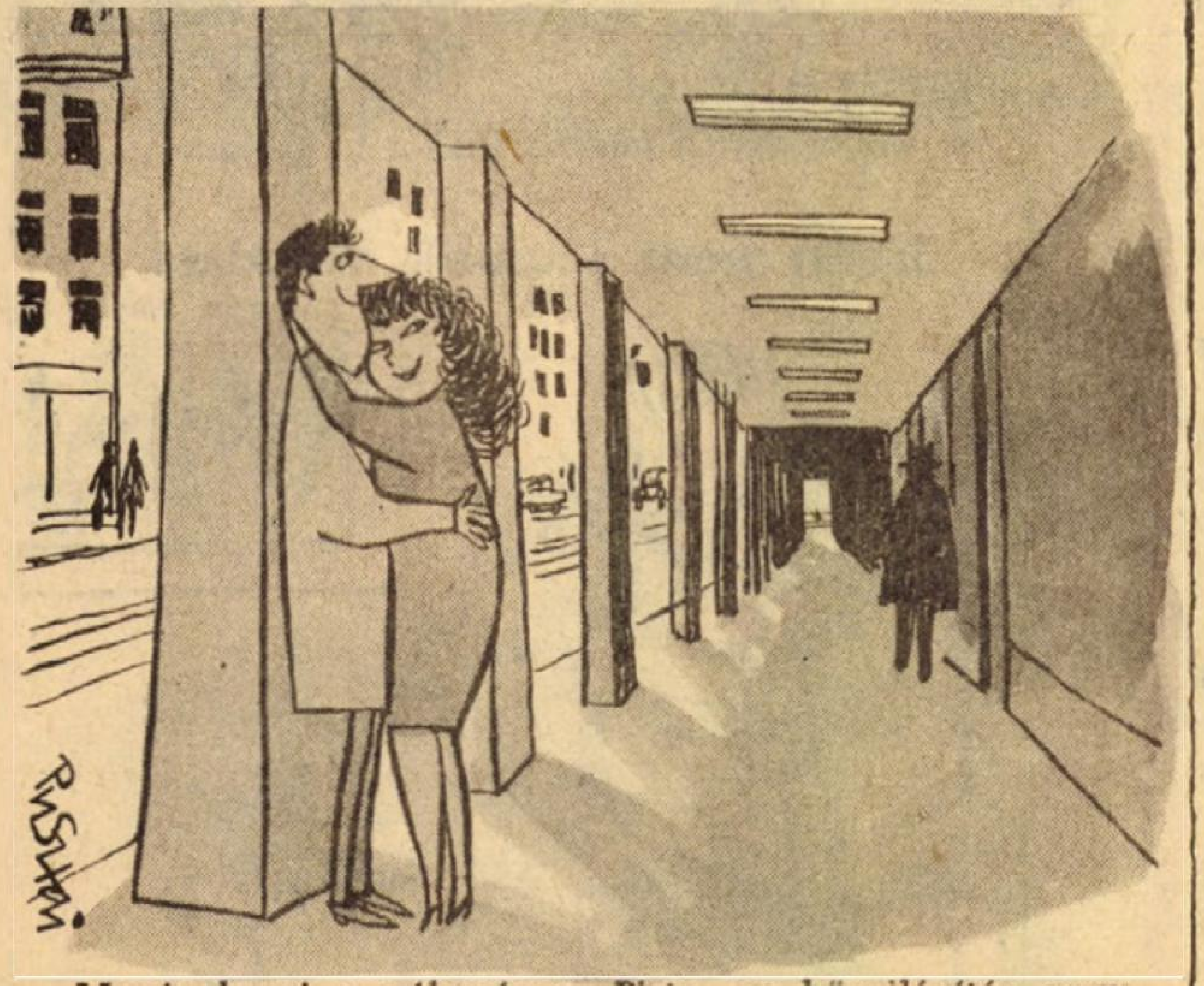
Érdeklődtem: mások, más előadásokon, sőt más mozikban ennél a filmnél ugyanezt tapasztalták. Ezek szerint arra kell gondolnunk, hogy a francia—olasz operatőrök addig keresték az új utakat, míg végül zsákutcába jutottak.

Vagy a MOKÉP formabontásáról van szó?

(dunai)

Az árkádok alatt

Pusztai Pál rajza

– Magának mi a véleménye, Pista, ez közvilágítás vagy a házhoz tartozik?
– Nem tudom, de remélem, sokáig fognak rajta vitatkozni.

Szempont

Pusztai Pál rajza

– Vezető kartárs, tulajdonképpen miért nem rendelünk soha salátaolajat?
– Magának megmondom őszintén: utálom . . .

Statisztikai felmérés

Vasvári Anna rajza

– És mióta alkoholista?

Tátracsúcs

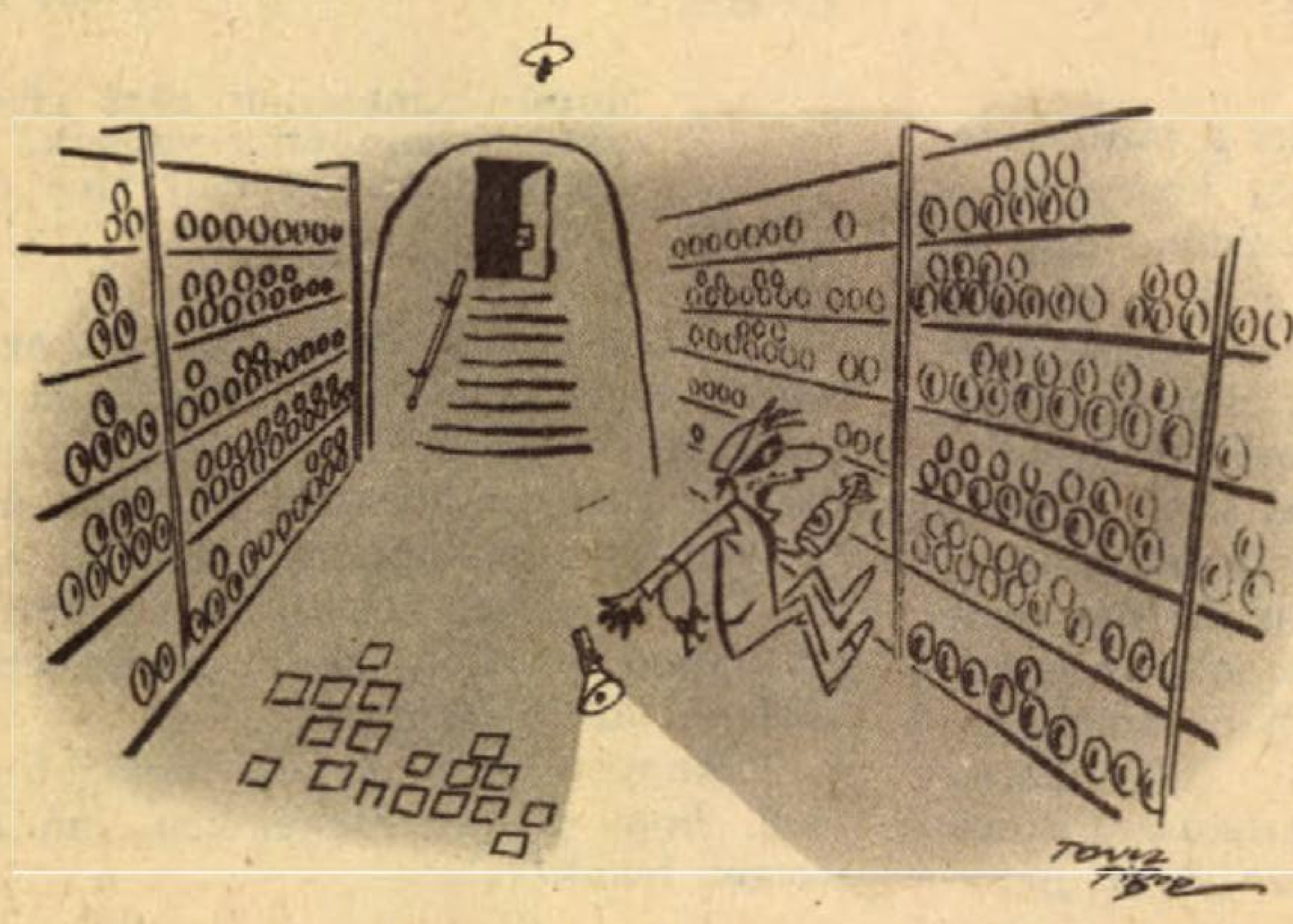
Toncz Tibor rajza

– Hogy lehet ez ilyen szép nagy, kisasszony?
– Tetszik tudni, ez még régi.

Kínos meglepetés a borpincében

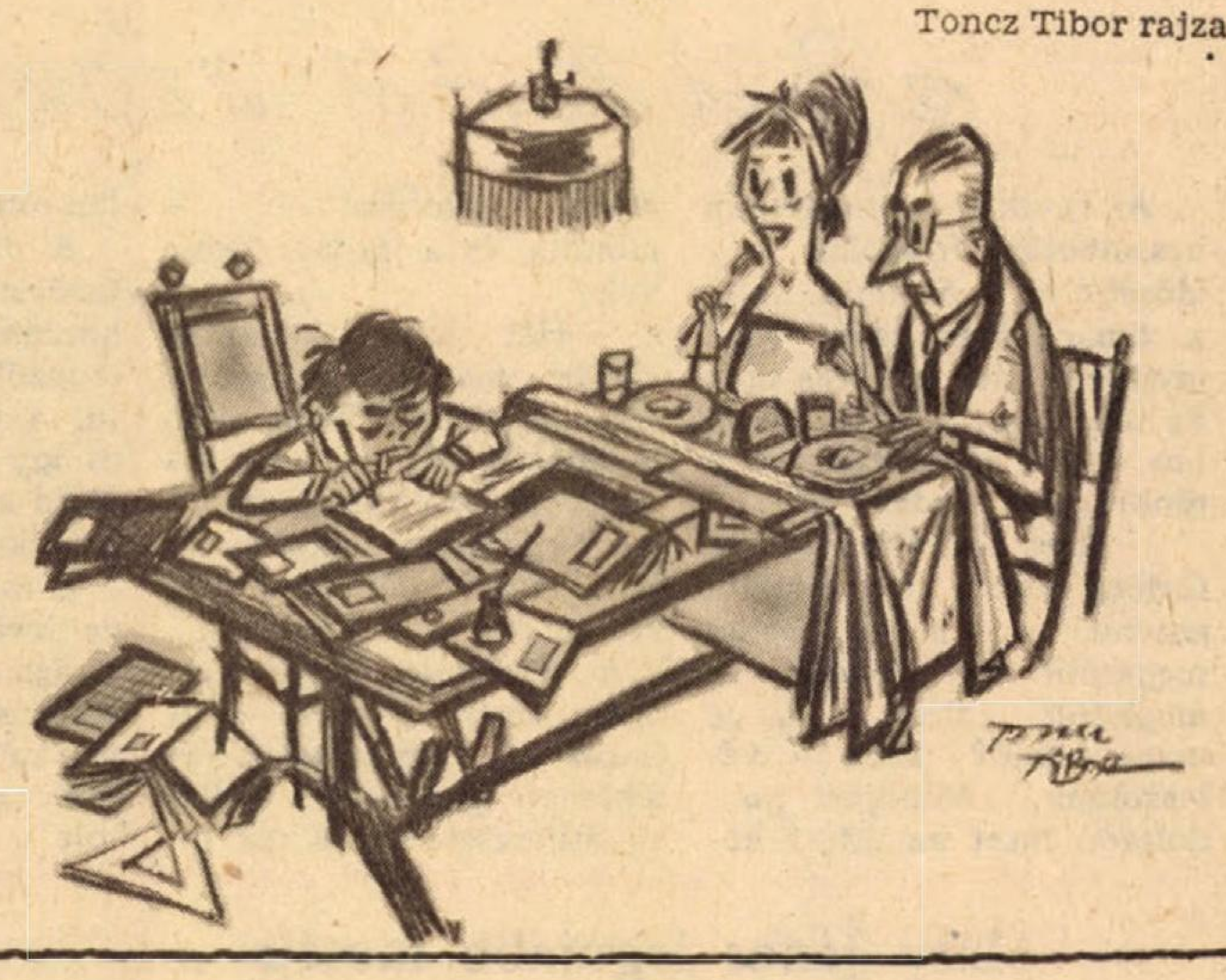
Toncz Tibor rajza

– Mind almuska!

Tanul a gyerek

Toncz Tibor rajza

Ezt olvastuk

Eltévedt halak

A Magyar Horgász szerint az angolnák ívásra a mexikói partok előtti Saragossa-tengerbe vándorolnak. Saragossa, helyesebben: Zaragoza nem tenger, hanem spanyolországi város, mely legalább kétszáz kilométerre fekszik a tengerparttól. Az angolnák tehát alaposan kiszáradhatnak, mire nászútjuk végére érnek . . .

Fejlett ősemberek

Az Élet és Tudományban olvastuk: „A bronz-korszak felnőttje fémkarikákat fűzött egybe és velük díszítette magát . . . Aztán továbbfejlesztette találmányát, és zablát, páncélinget, villámhárítót készített a láncból." A bronzkori ember tehát az atom-fizikához is értett, és ismerte az elemek átalakításának módszerét. Enélkül ugyanis aligha tudott volna bronzból páncélinget, illetve rézből acéltárgyat kalapálni. Így persze az sem meglepő, hogy a láncból villámhárítót is készített, évezredekkel megelőzve Franklin Benjámint.

Elhiggyük-e?

Megírta a Népszava, hogy egy asszony az angliai Glasgow-ban öt gyereket kidobott az ablakon. A hírt fenntartással kell fogadni. Glasgow ugyanis nem Angliában van, hanem Skóciában, a derék skótok pedig közismerten takarékos emberek, akik nem hajítanak ki semmit sem az ablakon.

Enyhe sovinizmus

Az Esti Hírlap hírt ad arról, hogy félmilliónál több ébresztőórát exportálunk. A hír bejelenti: „A MOM-nak ez a találmánya harminc országba jut el". Büszkék vagyunk rá, hogy a Magyar Optikai Művekben néhány évtized után újból feltalálták az ébresztőórát.

Derék aggastyán

A Heves megyei Népújság szenzációs hírt kürtölt világgá: az egri Rossztemplom alatt „200 esztendős szerzetes maradványaira bukkantak". Szakemberek véleménye szerint a templom alá a trinitárius vallás hívői temetkeztek.

A trinitárius nem vallást jelent, hanem egy betegápoló szerzetes rend elnevezése volt. Bizonyára sok generáció gyógyult fel a kétszáz éves szerzetes áldozatos élete során . . .

Az a ravasz Heine!

Lapunk, nemrégen egy humoros karcolatot közölt Heinrich Heine tollából. Számos olvasónk ezzel kapcsolatban felhívta figyelmünket arra, hogy a humoros írás hasonmását Molnár Ferencnél is fel lehet találni, az író „Toll" című, kis elbeszéléseket tartalmazó kötetében.

Ilyenformán csakugyan élhetünk a gyanúval, hogy a XIX. század nagy német költője átvette a kis anekdotát a XX. század jeles magyar drámaírójától!

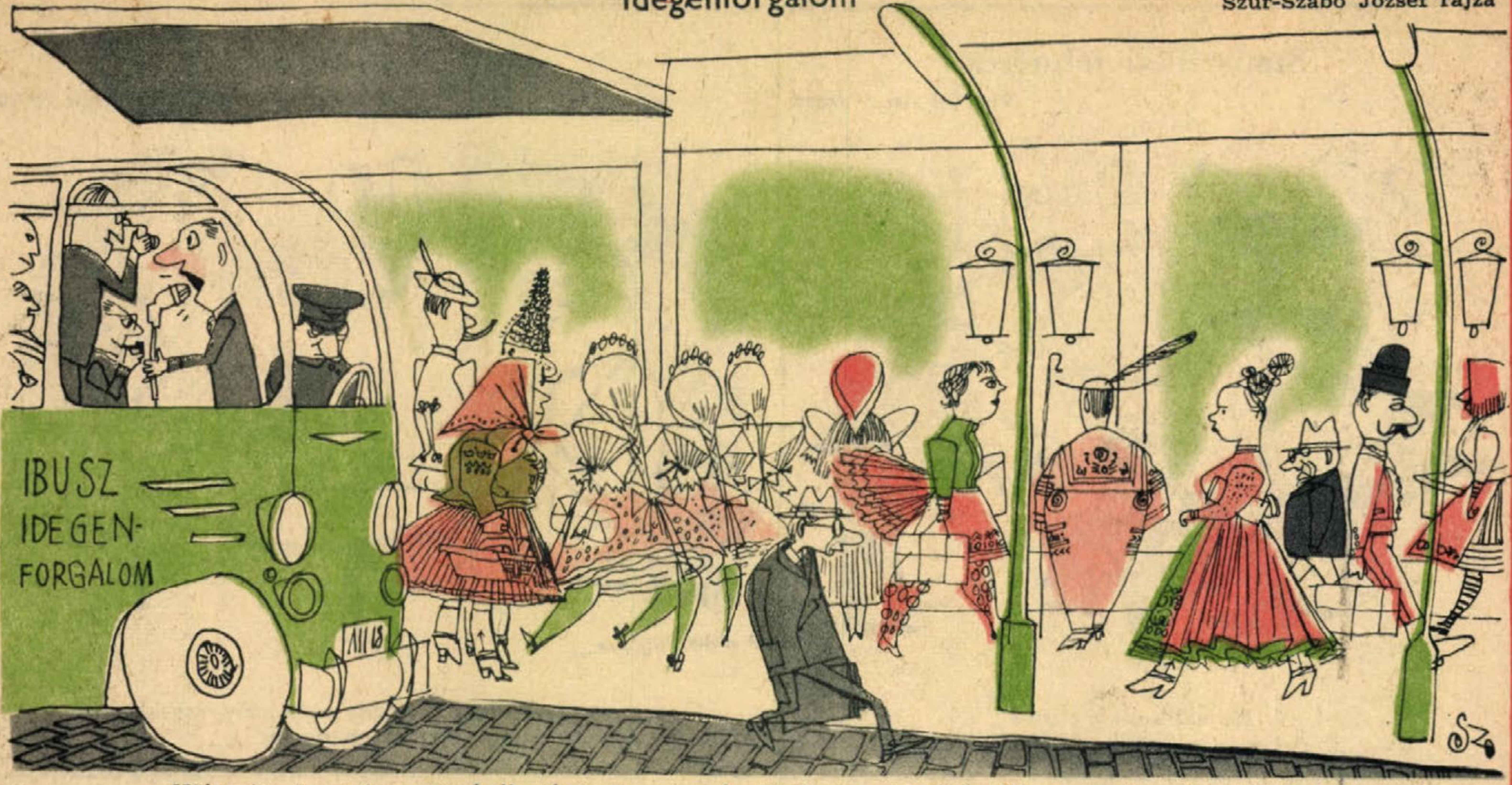
Mi az írást az NDK-ból, a Petermänken kiadónál megjelent humoros antológiából vettük át.

Dr. Argus

Idegenforgalom

Szűr-Szabó József rajza

– Hölgyeim és uraim, nem kell sokat utazgatnunk, itt Budapesten láthatják az ország valamennyi népviseletét...

BUDAI SZOKÁS

Az egyik budai tanácstagi beszámolón felszólalt egy idősebb férfi, és kérte, hogy a tanács csináltassa vagy javíttassa meg a Garas utca és más hegyi, illetve dombos utcák kövezetlen vagy tönkrement járdáit.

– Mert a múltkor is az történt velem – folytatta szavait –, hogy Pesten megszólít egy rendőr, és megkérdi tőlem: „Ugye maga budai?" Igen – válaszoltam. „Mindjárt gondoltam, mert az úttest közepén sétafikál..." – mondta, és a járdára tessékelt.

– Hát látja, tanácstag elvtárs: már a pesti rendőr is megismer bennünket, budaiakat. Rossz járdáink miatt megszoktuk, hogy utcáink közepén baktassunk, és e szokás miatt néha már Pesten is így közlekedünk...

A felszólaló azután tréfásan megjegyezte: – A Garas utca nevét talán értékesebb pénznemre kellene átkeresztelni, akkor talán jutna keret a járdára is.

A derültség közepette a tanácstag közölte, hogy a hozzászólásokról készült jegyzőkönyv hivatalosan eljut a tanács illetékeseihez, és így tudomást szereznek majd a Garas utcai járdára vonatkozó kérelemről is.

A tanácstag két hét múlva levelet kapott az egyik tanácsi osztálytól, amelyben tájékoztatták: „A Garas utca névváltoztatására nincs mód, mert ez nem indokolt."

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öregemberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Duval, a párizsi ékszerész el akar számolni cégtársával, de kiderül, hogy a kasszából hiányzik tízezer frank. Éktelen patáliát csap, mindennek lehordja a társát, aki erre csillapítani próbálja:

– Hogy esnék neked, ha én neveznélek téged piszkos, csaló gazembernek?

Duval úr fölpattan:

– Nagyon jól! Akkor legalább tudnám, hogy az én zsebemben van az a tízezer frank!

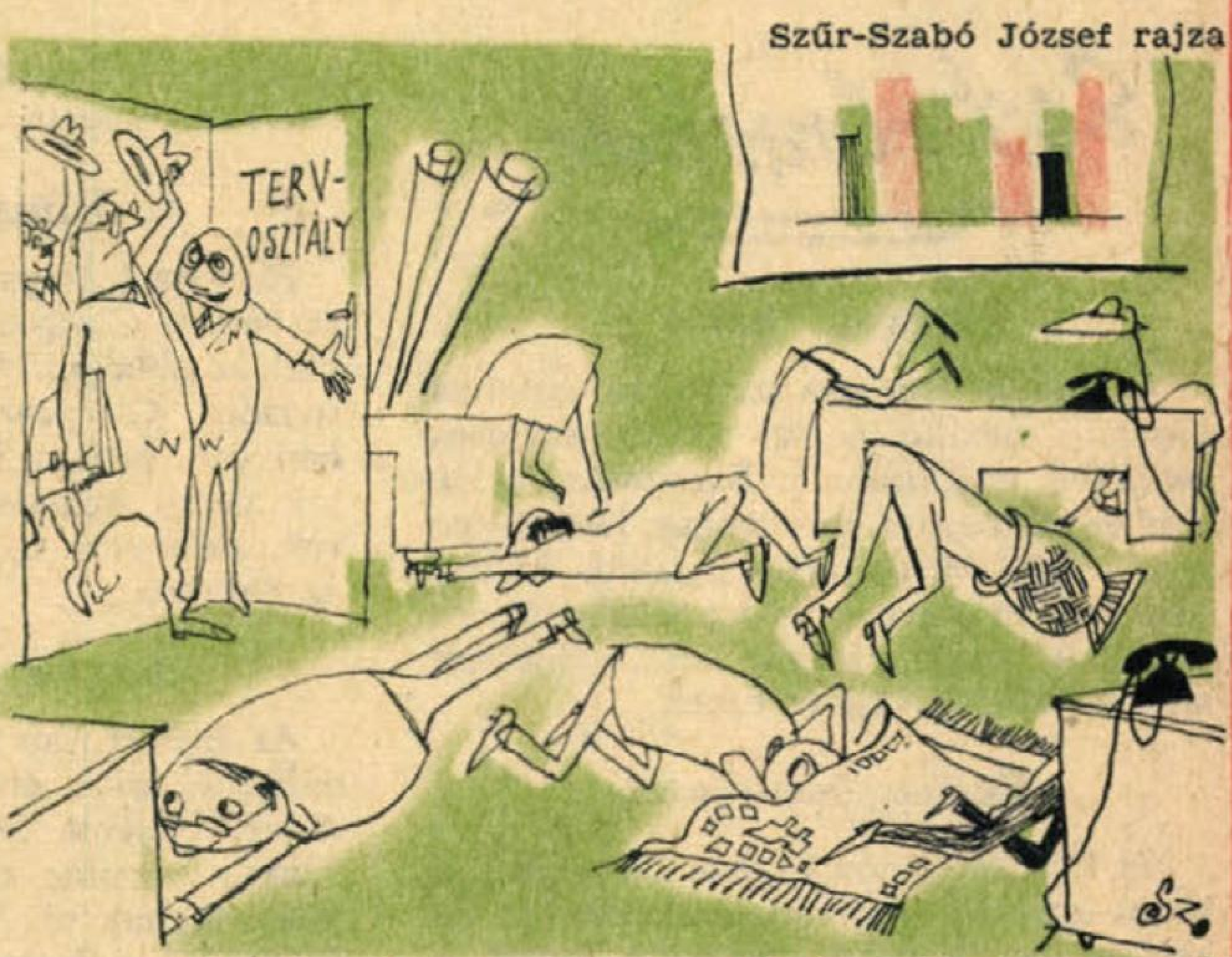
Háry János legújabb meséje

– Én az első perctől kezdve tisztán látok a laoszi kérdésben.

Szemle

Szűr-Szabó József rajza

– Láthatják, ellenőr urak, hogy nálunk a takarékosság a fő. Most is egy elgurult ötfillérest keresünk...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.1807 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.